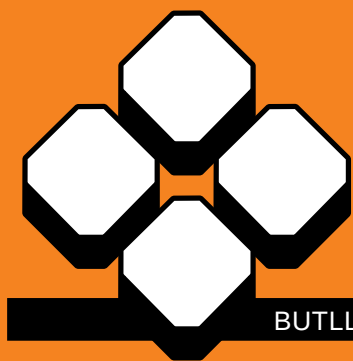

esquerra eixample

BUTLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Maig 2025 - Núm. 112

**RODALIES:
SEGUIM EN
VIA MORTA**

Índex

EDITORIAL

La primavera arriba però hi ha coses que continuen igual (de malament) 3

DONES

8 de març, Dia Internacional de les Dones Treballadores .. 5
Estimades sòcies, juntes serem més fortes 6
Igualtat formal i desigualtats Feminisme del segle XXI 7
Dones i repressió franquista 9

URBANISME

Defensar l'habitatge i planificar equipaments públics i zones verdes 11

DIVERSITAT FUNCIONAL

Anys treballant pel barri 13

PARTICIPACIÓ

L'idioma català perd terreny, ho acceptem com si res? ... 15

EL BARRI

Esquerra de l'Eixample, 50 anys 16
Per molts anys, AVVEE! 17

MEDI AMBIENT

La contaminació acústica, un problema silenciats 19

EL PASSAT

Els cinemes a l'esquerra de L'Eixample
(2a part - Inaugurats en l'època del cinema mut) 21

SALUT

Tancament de residències per persones grans a l'Eixample 25

ACTUALITAT

Militarisme i neofeixisme 27

ASSOCIACIÓ

50 anys fent barri: mig segle de compromís veïnal 29
Sopar "íntim" al Xalet 31
Agraïment a les pastisseries que han col·laborat en el sopar del "Xalet" 33

PUBLIRREPORTATGE

Llet Nostra: qualitat i compromís amb el territori 35

CULTURA

Poemes elaborats al taller de Memòria 3 37
Infància en 33 línies... 38
Llibres: Stefan Zweig: "Maria Antonieta" 38
"Atrapada al mirall" de Gemma Lienas 40
Relat: El mar 40
Relat: El meu llapiç 41
Museus: Josep Tapiró 41
Club de lectura. Presentació dels llibres:
"La fuerza de la paz", Pere Ortega; "La llei de l'hivern", Gemma Ventura; "La fosca nit", Lluïsa Bertran; "La casa de les tres xemeneies", Andreu Claret 43

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Coordinació i Direcció: Consell de Redacció.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Salut, Diversitat funcional, Comunicació, Imatge i Participació...), Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Xavier Riu, Jaume Gómez, Jordi Oliver i Solà, Trini Capdevila, Carme Álvarez García, Carme Asensio, Montse Verdeny, Xesca Miró i Caudet, Matilde Aragó, Anna Alfonso Díaz, Irene Beltrán, Jordi Font, Pere Ortega, Lluïsa Bertran, Emi Sánchez i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Xavier Riu, Alfons Sort i Anna Vey • **Publicitat:** Xesca Miró. Els anunciantes es poden posar en contacte a través de l'e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon 93 453 28 79. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com • web de l'associació: avvee.cat

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia • Calàbria, 262 - 08029 Barcelona
O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

La primavera arriba però hi ha coses que continuen igual (de malament)

Ja ha arribat la desitjada primavera, mentre continuen els actes per celebrar el cinquantenari de la nostra estimada Associació. Excepcionalment, aquest 2025 s'editaran quatre números del butlletí; el primer va aparèixer com a revista extraordinària, el dia en què més de tres-centes persones omplíem la Sala Villarroel en l'acte d'arrencada de les festes de l'aniversari.

Aquesta primavera ens ha sorprès gratament portant pluges i nevades que permeten sortir de l'estat d'alarma per sequera. "No passarem set, aquest estiu!", deia una veïna cofoia, sota el paraigua, fa pocs dies. "Un regal del cel", afegia un veí agraït.

L'amenaça del canvi climàtic ens té molt amoïnats. Lamentablement, cap dels governants dels països poderosos, que podrien incidir-hi per aturar-lo o alentir-lo (no pas revertir-lo), està complint el seu deure històric. Els polítics negacionistes s'han instal·lat a la Casa Blanca i només pensen en els guanys econòmics i en el domini del món.

Mentrestant, l'impacte de l'activitat humana continua contribuint a l'escalfament progressiu de la Terra, en una cursa que acosta cada cop més la humanitat a la seva extinció.

Els patrons climàtics van canviant, augmenta el risc de fortes onades de calor, podem esperar noves sequeres i incendis forestals de difícil control, però també es produeixen els efectes contraris, com les greus i destructives inundacions de la DANA (depressió aïllada de nivells alts o gota freda) que ha assolat les germanes terres valencianes.

Un altre tema que afecta greument el nostre país és el desgavell de Rodalies. Són milers els catalans que des de fa molt temps pateixen el desastre continuat del mal funcionament (això quan funcionen) d'unes línies ferroviàries deixades de la mà de Déu. L'informatiu de la plataforma 3Cat explicava que, en els darrers tres mesos (noranta dies), **només dotze dies** havien estat lliures d'incidències!

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica va informar el Parlament que 65 trens de la flota de 272 que té Rodalies es troben fora de servei. Això significa que un 24% no són operatius, segons *La Vanguardia* del 26 de març; un estàndard acceptable arribaria a un màxim del 10%.

Ens podem preguntar per què passen aquestes coses a Catalunya, que per exemple no es veuen a Madrid. Doncs la resposta és senzilla: per falta d'inversió. Entre 1990 i 2018, la capital espanyola va acaparar el 47% de la inversió pública davant d'un 17 % de la catalana. Això tenint en compte que l'Estat ha apostat per invertir massivament per l'alta velocitat, que en el mateix període va rebre 60.000 milions d'euros davant dels 3.600 € destinats a Rodalies.

Si els viatgers catalans no volen seguir perdent temps, ni viatjar (quan poden) drets o anxovats, ni córrer riscos d'incidents o accidents a causa d'un sistema ferroviari obsolet i unes infraestructures deficientes, només ho poden aconseguir amb un traspàs integral de Rodalies, molt lluny dels publicitats acords subscrits entre el Govern de la Generalitat i el *Gobierno de España* que, a tot estirar contemplin vigilar que es compleixi l'execució de les inversions i que es traspassi un tram de la línia R1 que va de la Sagrera-Molins de Rei a Maçanet Massanes.

Però resulta que l'empresa que s'ha de crear per gestionar aquestes engrunes està previst que sigui mixta, al 50%, i **dins de l'estructura de Renfe**, que comprèn *Renfe Mercaderies*, *Renfe Fabricación y Mantenimiento* i *Renfe Alquiler y Material Ferroviario*.

L'objectiu de la Generalitat és que en un període de dos anys es comencin a veure millores; mentrestant, donen disculpes i demanen paciència. Em pregunto si la societat catalana no n'ha tingut prou, de paciència.

Les primeres millores estarien destinades a disposar de més personal per informar de quins trens no funcionen i, potser, dels motius i alternatives a les avaries.

Quan s'arriben a extrems tan intolerables, la denúncia d'aquesta situació i la lluita per revertir-la esdevé un motiu

més que suficient per incorporar-lo al programa de reivindicacions de les associacions veïnals com la nostra.

S'ha afirmat que "Catalunya no necessita avions (referits a l'ampliació de l'aeroport del Prat), sinó trens que funcionin i arribin a l'hora". Encara que no han explicat com aconseguir-ho. Per ara, volem que la generosa aportació fiscal que els catalans fan amb els seus impostos també es destini a millorar la vida dels viatgers atrapats als fils de Renfe-Adif.

REVISTA 50è ANIVERSARI

El passat mes de febrer vam publicar la revista especial del nostre 50è aniversari. El fet d'explicar les lluites més significatives de les diferents vocalies i grups de treball, dels últims cinquanta anys, va representar un gran esforç per part dels responsables de la revista i de la resta de companyes i companys. No va ser una feina fàcil i molts de nosaltres ens hi vam implicar del tot. Des del Consell de Redacció, pensem que el resultat final va ser molt gratificant, perquè la revista complia amb escriure el nostre objectiu: explicar la nostra història.

En diferents articles de la revista fèiem palès el nostre agraïment a totes les companyes i companys que en el seu dia van treballar per l'Associació, i molt especialment als que ja no són entre nosaltres. Volguda-

ment, no vam dir noms perquè sempre hi ha la possibilitat de deixar-te'n algun.

També vam publicar diferents articles de companyes i companys que ja no estan entre nosaltres i els vam publicar, com no podia ser d'altra manera, tal com estaven escrits.

Dit això, és possible que alguna persona o col·lectiu no s'hagi sentit reconegut o mencionat. Si fos així, us en demanem disculpes.

Volem deixar clar que, en tots els actes que s'han fet fins ara, s'ha fet menció molt explícita d'aquest agraïment a tothom. Tenim claríssim que hem arribat fins aquí gràcies a totes i tots.

Consell de Redacció

50 ANYS DE LLUITA

PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI

*Escoles de 0-3 anys,
residències de gent gran,
habitatge social,
espais verds, institut...*

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

El divendres 7 de març, a la sala d'actes de La Model, en l'Acte Institucional del Consell de Dones del Districte de l'Eixample es va llegir el següent manifest

8 de març, Dia Internacional de les Dones Treballadores

És necessari recordar la història de la lluita pels drets polítics, socials i econòmics de les dones. Perquè aquesta lluita secular ens inspira i ens empeny a seguir lluitant per un món just, igualitari, lliure de violències i de discriminació.

Venim de lluny. La Vocalia de Dones de l'AVVEE està de festa. Som grans, ja tenim 50 anys! Fa 50 anys que defensem la democràcia i els drets de les dones. Personalment, aquí he fet la meitat d'aquest camí. Venia de França on vaig participar al maig del 68, a l'MLF (Mouvement de Libération des Femmes). Aleshores vam lluitar per la llibertat sexual i el dret a la contracepció. Cal dir, però, que l'alliberament sexual va ser sobretot per als homes, lluny d'abraçar la idea d'unes relacions igualitàries. Hem vist recentment la persistència del sentiment de dominació i de deshumanització de les dones amb el cas de Gisèle Pelicot, drogada pel seu marit i violada per més de 50 homes!

Des de l'Associació, s'ha treballat molt per millorar la vida de la gent del barri. Les dones han tingut un paper cabdal a l'hora d'aconseguir nous equipaments i donar visibilitat a les dones a través de l'impuls de la vida comunitària i la participació en els consells de dones. Després de la dictadura, han estat anys de treball amb l'esperança de consolidar i enfortir els avenços assolits.

Ara, però, tot sembla trontollar. La societat del benestar que s'ha construït a Europa d'ençà la Segona Guerra Mundial està en perill. No podem adormir-nos. N'hi ha que pensen que ja ho hem aconseguit tot. No és veritat. El dret a l'avortament és regularment posat en qüestió. Les bretxes en salaris i pensions persisteixen. Les injustícies, les violències masclistes, les mutilacions i la pobresa segueixen acarnissant-se sobre les dones. El moviment feminista és fort, però dividit per debats i dilemes no resolts. Alguns corrents accepten, parlant de "treball sexual", que el cos de les dones sigui mercantilitzat amb la prostitució, i banalitzen la pornografia o els ventres de lloguer. I ens preocupa l'impacte de la Llei trans sobre nenes i adolescents.

Però estem de celebració. En la revista de l'AVVEE que celebra els seus 50 anys d'existència, hi trobareu quatre pàgines que resumeixen la feina desenvolupada durant aquesta etapa. Vam lluitar amb ulls de dones contra la violència immobiliària amb una lluita que vam guanyar a Enric Granados i una exposició de fotos d'Anna Turbau que porta per nom "Claus de dones". No hem pogut posar-ho tot ni esmentar totes les companyes que van ser-hi, però tenim un pensament especial per a la Montse Roma que, sense formar part de la Vocalia de Dones, sempre ha estat solidària amb nosaltres.

Pensàvem que havíem aconseguit definitivament certs drets. Però la realitat ens indica que són drets fràgils, com ens recordava la Gemma Lianas l'any passat. Ens els poden arrabassar. Aquí i arreu del món. Les dones tenim memòria de les caceres de bruixes; com tampoc hem oblidat les sufragistes i el seu combat pel dret de vot...

Hem de mantenir el Feminisme ben alt i fort, i pensar que aquest moviment representa l'esperança per a milions de dones arreu del món, germanes que no tenen els drets que hem aconseguit i que han de ser universals, per a totes. A l'Afganistan, ni tan sols poden cantar!!

No hem de rendir-nos ni deixar-nos seduir per noves idees que diuen que el Feminisme ha caducat. El Feminisme mai serà caduc mentre existeixi un sistema patriarcal que domina i que no acceptarà perdre els privilegis. El Feminisme té la seva agenda i el seu horitzó: aconseguir la igualtat de drets i la Pau per a les Dones, que és la base d'una societat democràtica. Mentre existeixi l'explotació sexual de dones i nenes, la prostitució, els ventres de lloguer, la venda d'òvuls, la pornografia i la negació de la biologia en què es fonamenta la desigualtat, seguirem alerta!

Us convidem a venir amb nosaltres. Tenim futur. Ajudeu-nos a enfortir el nostre espai, la Vocalia de Dones, per desenvolupar projectes com el que ara mateix estem engegant: "Totes Som Punt Lila". Espais segurs.

I ara, us proposem cantar "Volem pa i volem roses..."

**Intervenció llegida per
Matilde Aragó i Sylviane Dahan, en nom
de la Vocalia de Dones de l'AVVEE**

Estimades sòcies, juntres serem més fortes

El moviment veïnal s'ha construït lluitant per la democràcia. Una democràcia que, al llarg de la història, s'ha demostrat vital per a les dones. Recordarem sempre les sufragistes que van lluitar pel dret de votar. Hem de vigilar, perquè els drets que tenim són fràgils.

La Vocalia de Dones de l'AVVEE és un espai segur de dones, de sòcies, obert a totes les dones, inclús, plural, on cabem totes, per participar en la vida del barri amb cor i ulls de dona. En l'Associació, les dones representem una àmplia majoria. Tenim reivindicacions específiques. Ens reunim regularment i organitzem activitats diverses. Tenim un grup de WhatsApp de divuit dones, però som cinc companyes actives per raó de disponibilitat. Hem assumit responsabilitats en l'Associació, des de la Junta fins a activitats com l'Ateneu. Formem part del Consell de Dones del Districte i de la Comissió Dones de la FAVB.

En la revista del 50è aniversari hi ha quatre pàgines que resumeixen la feina que hem fet durant aquests anys. També hi trobareu articles sobre diversos temes que hem tractat: equipaments, habitatge, salut o cultura amb ulls de dona. Ens agradaria molt rebre les vostres opinions, això ens ajudaria a avançar en els debats actuals.

Com dèiem abans, els drets de les dones són fràgils, i els hem de mantenir i transmetre a les properes generacions. Tenim un expositor enrotllable que hi fa referència en l'exposició que podeu veure actualment al mercat del Ninot. A tall d'exemple, l'any passat vam organitzar un debat a partir d'un documental sobre una violència extrema: la violència vicària. I en el concert de cloenda de Festa Major vam cantar per les dones afganes que no ho poden fer. En

aquest camí ens hem trobat amb moltes amigues, entitats d'aquí i de tot arreu.

N'hi ha que pensen que ja ho hem aconseguit tot. No és veritat. El dret a l'avortament és regularment posat en qüestió. Les bretxes en salaris i pensions persisteixen. Les injustícies, les violències masclistes, les mutilacions, la pobresa... segueixen acarnissant-se en les dones. La responsabilitat i les cures han de ser un problema de tothom. No només de les dones.

El moviment feminista és fort, però travessat per debats i dilemes no resolts. Alguns corrents accepten, parlant de "treball sexual", que el cos de les dones sigui mercantilitzat amb la prostitució, i banalitzen la pornografia o els ventres de lloguer. I ens preocupa l'impacte de la Llei trans sobre nenes i adolescents. Des de la Vocalia toquem de peus a terra, tenim sentit comú i pretenem fer de pont entre totes.

No hem de rendir-nos ni deixar-nos seduir per noves idees que diuen que el Feminisme ha caducat. El Feminisme mai serà caduc mentre existeixi un sistema patriarcal dominant, que no accepta perdre els privilegis. El Feminisme té la seva agenda i el seu horitzó: aconseguir la igualtat de drets i la Pau de les Dones, que és la base d'una societat plenament democràtica.

Ajudeu-nos a enfortir la Vocalia de Dones. Ara mateix estem engegant un projecte que hem proposat a diferents col·lectius del barri: "Totes Som Punt Lila Espais Segurs". Ja hem fet quatre reunions. Vint dones han fet una formació per saber reconèixer totes les formes de violència i com actuar davant d'aquestes situacions. Hem fet una sol·licitud de subvenció per tenir diners destinats a programes

per a dones. S'ha format un grup motor i l'objectiu és inaugurar al final de l'any els primers punts lila, espais segurs per a dones. La propera etapa serà organitzar la mateixa formació per als punts lila físics.

També preparem altres activitats com el 9 de maig a La Model sobre dones empresonades per la dictadura i, evidentment, la inauguració dels punts lila a l'últim trimestre.

Sabem que la participació de les dones és sempre complicada per la gestió del nostre temps i la precarietat de la vida. Som la mitat de la humanitat i representem 72% en aquests associació. Sabem fer xarxa i ajudar-nos. Sabem lo que vol dir la paraula **Sororitat**. Som un grup de dones que

hem resistit. I seguirem. Però per això us convidem a venir amb nosaltres. Més serem, més coses farem... Sense barres d'edat, ni ideològiques. Tan sols amb la convicció que, sense les dones, no hi pot haver justícia, ni democràcia. **JUNTES SEREM MÉS FORTES!** Siguen totes benvingudes.

Sense les dones no hi ha revolució!

Visca les dones de l'Esquerra de l'Eixample!

**Carme Asensio, Carme Àlvarez,
Montse Verdeny i Sylviane Dahan**
(Intervenció llegida a l'Assemblea General
Anual de l'Associació el 12/3/2025)

Igualtat formal i desigualtats Feminisme del segle XXI

La raó de ser del moviment feminista és assolir unes relacions justes entre homes i dones, tant en l'esfera íntima com en l'àmbit social, amb l'objectiu de fer realitat la igualtat de drets. Les conquestes obtingudes en el decurs dels últims quatre segles tenien aquest objectiu, i són molt importants. Quatre segles de lluites feministes des de la il·lustració, quatre onades... Una alternança d'avenços, d'amenaces, també de retrocessos... És a partir de la il·lustració que les dones han arribat a articular, tant en la teoria com en la pràctica, un conjunt coherent de reivindicacions i s'han organitzat contra el discurs dominant, que afirmava la inferioritat de la dona davant l'home. Un discurs que semblava dividir en dos l'espècie humana: dos cossos, dues raons, dues morals, dues lleis. Som al segle XXI. Tenim lleis positives..., però romanen les desigualtats entre homes i dones.

Noves cultures de drets... Cap a una democràcia real...

1789 – Declaració Universal dels Drets de l'**Home**.

Text votat per l'Assemblea Constituent francesa. La seva redacció recollia la influència de la Declaració d'Independència dels Estats Units d'Amèrica (1776) i del pensament dels filòsofs il·lustrats del segle XVIII.

1791 – Declaració dels Drets de la Dona i de la Ciutadana. Olympe de Gouges. Un dels primers documents històrics que proposa l'emancipació de les dones pel que fa a la igualtat de drets o l'equiparació jurídica i legal de les dones amb relació als homes.

1893 (Nova Zelanda), 1931 (Espanya), 1944 (França), 2006 (Kuwait) – Dret de vot per a les dones en diferents països.

1948 – Declaració Universal dels **Drets Humans**. "Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i drets i, dotats com estan de raó i consciència, s'han de comportar fraternalment els uns amb els altres. Tothom té tots els drets i llibertats proclamats en aquesta Declaració, sense cap distinció de raça, color, sexe, llengua, religió, opinió política o de qualsevol altra mena, origen nacional o social,

fortuna, naixement o condició."

1967 – Declaració sobre l'eliminació de la discriminació contra la dona. Nacions Unides. "La discriminació contra la dona, ja que nega o limita la seva igualtat de drets amb l'home, és fonamentalment injusta i constitueix una ofensa a la dignitat humana."

1994 – La Declaració del Caire: **drets de les dones**, dret a la salut reproductiva. Promoure l'equitat i la igualtat dels sexes i els drets de la dona, així com eliminar la violència de tota mena contra la dona i assegurar-se que sigui ella qui controli la seva pròpia fecunditat són la pedra angular dels programes de població i desenvolupament. Els drets humans de la dona i de les nenes són part inalienable, integral i indivisible dels drets humans universals. La plena participació de la dona, en condicions d'igualtat, en la vida civil, cultural, econòmica, política i social en l'àmbit nacional, regional i internacional, i l'erradicació de totes les formes de discriminació per motius de sexe són objectius prioritaris de la comunitat internacional.

1995 – Pequín- Plataforma per a l'Acció. IV Conferència Mundial sobre les Dones. "L'objectiu és l'accés al poder de les dones. Per aconseguir-ho és imprescindible que gaudeixin plenament de tots els drets humans i llibertats fonamentals." "L'apoderament de les dones i la seva plena participació en condicions d'igualtat en totes les esferes de la societat, incloent-hi la participació en els processos de presa de decisions i l'accés al poder, són fonamentals per a l'assoliment de la igualtat, el desenvolupament i la pau". "La pau local, nacional, regional i mundial és assolible i està inextricably vinculada a l'avenç de les dones, les quals són una força fonamental per al lideratge, la resolució de conflictes i la promoció d'una pau duradora en tots els àmbits."

Tenim lleis... Què ens queda per fer?

Ara tenim drets consolidats que formen part de la nostra cultura, són una garantia de protecció en el present i en el futur, però que no han permès eliminar les desigualtats en

la vida quotidiana i social. La seva **aplicació** depèn del poder polític i judicial de cada país, format majoritàriament per homes socialitzats en un sistema patriarcal, on la **paritat** és difícilment aplicada. A més, aquests drets no són universals. Depenen del lloc d'origen, raça, classe, accés als serveis (educació, salut)... i es veuen regularment qüestionats, com el dret a l'avortament o el dret a una feina digna. Les situacions de violència es conjuguen en femení i reforcen les desigualtats reals entre dones i homes. A més, les feines de cures (remunerades o no) segueixen recaient essencialment i injustament sobre les dones. Poques tasques s'assemblen més a la tortura de Sísif que les tasques domèstiques, amb la seva repetició interminable, dia rere dia, amb les seves seqüeles de fatiga física, psíquica, insatisfaccions i frustracions.

L'absència de l'aportació de les dones a l'art, la cultura i la ciència en els llibres d'història durant segles... Recordem les bruixes... La sexualitat és una construcció travessada pel poder masculí des de la seva arrel, i aquest poder sempre s'expressa mitjançant alguna forma de desigualtat i/o violència, com ara la prostitució, la pornografia i, en general, la mercantilització del cos de les dones.

Recordem la Declaració Universal dels Drets de l'Home de 1789, universals..., però que no va incloure els drets polítics o el dret a l'educació de les ciutadanes. No tenia sentit, en efecte, proclamar la majoria d'edat de l'ésser humà sense percebre tan sols que les dones seguien en minoria d'edat perpètua. D'una manera més aviat teòrica, s'acceptava que era important el que les dones deien; però aquesta afirmació anava acompanyada d'una indiferència, d'una prepotència, d'un paternalisme –si no d'una hostilitat gairebé absoluta– envers els continguts i propostes feministes. Els drets de les dones estan en perpètua discussió. Aquests drets han de ser **universals i efectius**. Mentre no tinguem totes els mateixos drets reconeguts i aplicats globalment, cap dona serà realment lliure, ni viurà en seguretat.

I això va passar en tots els processos progressistes o revolucionaris. Oprimides per l'oprimit en totes les revolucions. Al maig del 68, al campus universitari de Nanterre es va reivindicar la llibertat sexual..., que va esdevenir la llibertat dels homes d'accedir al cos de qualsevol dona, mentre les dones lluitaven pel dret a l'avortament i la contracepció.

Cap a una igualtat real...

Cal recordar que, com deia Simone de Beauvoir, "només caldrà una crisi política, econòmica o religiosa perquè els drets de les dones siguin qüestionats". Haurem de roman- dre, doncs, permanentment vigilants.

Constatem que, com més avancem, més generem una reacció per part dels homes que se senten amenaçats i perjudicats. Perden poder, privilegis i el control de l'esfera privada.

El resultat és que les violències de tota mena contra les dones, en lloc de disminuir, malgrat totes les campanyes de conscienciació, augmenten, sobretot entre els joves. Violència vicària (la més cruel i bàrbara de totes), econòmica, física, psicològica, mercantilització del cos de les dones, noves ideologies misògines que dilueixen les reivindicacions i divideixen el moviment feminista, nou llenguatge... i resposta agressiva o defensiva dels homes, que no saben entomar un fenomen que posa en qüestió llur dominació i privilegis.

El gènere, en interacció amb moltes altres categories com la raça, l'ètnia, la classe, l'edat i la preferència sexual, és un organitzador clau de la vida social. No n'hi ha prou d'entendre com funciona i com està organitzada la vida social, també cal l'acció per fer equitatiu aquest món social. Per això, un dels compromisos centrals del feminisme és la igualtat, l'aplicació de les lleis i el canvi de mentalitat en el conjunt de la societat, tant en l'esfera pública com en l'àmbit privat. En aquest camí, els homes amb el seu sistema patriarcal formen part del problema..., i han d'esdevenir part de la solució.

Sylviane Dahan

Dones i repressió franquista

El passat dia 9 de maig, vam tenir l'oportunitat d'escoltar l'interessant conferència que Isabel Pérez Molina va fer com historiadora i Doctora en Història Moderna, a l'Espai de la Model: **Dones i Repressió Franquista**. Una exposició brillant i acurada sobre la situació de la Dona des de la Segona República fins als anys 80.

En el marc del 50è aniversari de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerre de l'Eixample

CONFERÈNCIA

Amb
Isabel Pérez Molina
Historiadora

SALA D'ACTES DE LA MODEL
9 de maig
19.00 h

A càrrec de la Vocalia de Dones de l'AVVEE i la col·laboració de Feministes de Catalunya

Vocalia de Dones de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerre de l'Eixample

Feministes de Catalunya

El franquisme va suposar un important retrocés dels drets de les dones respecte a la República: torna la legislació del segle XIX, anul·lació del divorci, el matrimoni civil, dret avortament i reclusió de les dones a les feines de casa.

La repressió general, va ser encara més profunda per les dones destacades per les seves idees polítiques o bé ser familiars o companyes d'homes implicats en idees d'esquerra. La repressió va ser cruel i perfectament planificada per silenciar de socarrell qualsevol reivindicació: rapades de cabells, passejades després de pur-

gues, apropiació de cases i negocis, racionament del menjar.

Les dones que eren enviades a presó patien situacions higièniques i alimentàries terribles, moltes amb fills que morien de gana i també d'insalubritat, curiosament les regentades per religioses eren mes dures que les que ho eren per funcionaries.

Amb la col·laboració del psiquiatra Antonio Vallejo Nájera es va posar les bases d'una ideologia totalment masculista: definició de les dones com a éssers sense intel·ligència i lògica, un ésser mogut per impulsos instintius.

Fins ben entrat els anys 80 va existir el "Patronato de Protección a la Mujer" que podia recloure dones que tenien "conductes poc acceptables" y remisa a la pràctica de la Piedad".

En definitiva la cosificació de la dona, sense drets i llibertats personals, que podia anar a presó per adulteri, en canvi l'home no.

En el debat posterior, va quedar palès que aquesta època tant fosca ha de ser coneguda, explicada als més joves perquè es quasi ben bé increïble tanta crueltat i maltractament cap les dones hagi estat possible.

INFANTIL · PRIMÀRIA · SECUNDÀRIA · ESCOLA DE MÚSICA

COL · LEGI
Urgell

Més que ensenyament oferim una educació integral amb valors i principis bíblics.

Creix amb nosaltres

C/ Comte d'Urgell, 133 · 08036 Barcelona
Tel. 93 453 02 99 · www.escolaurgell.com
urgell@escolaurgell.com

QR code:

Decorative elements: globe, laptop with social media icons (@ESCOLAURGELL), books, apple, alarm clock, pencil, calculator.

dansa i música
Elisenda Tarragó
www.elisendatarrago.com - elisendatarrago@telefonica.net

Escola de dansa i música Elisenda Tarragó

DANSA: Clàssic; claqué; funky hip hop; contemporani; modern jazz; oriental; ball social; salsa.
Seguim el programa i els exàmens de la *Royal Academy of Dance* i de la *Imperial Society of Teachers of Dancing* en claqué i modern jazz

PILATES

MÚSICA: Llenguatge musical i solfeig; acústica; harmonia i formes musicals.
Classes individuals de piano, guitarra i cant.
Seguim el programa i els exàmens de l'*Associated Board of the Royal Schools of Music*

Avd. de Roma 159 1r pis
Tel. 934 546 676
Muntaner, 83 B
Tel. 934 541 451
08011 Barcelona

 SERVASSIS

Girona, 100 08009 Barcelona Tel. 935 197 000

T'AJUDEM A LA LLAR

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
Ajuda en la higiene personal

SERVEI DOMÈSTIC
Preparació i administració de menjars
Manteniment i neteja periòdica o puntual de la llar
cuina, banys i vidrieres
Selecció de personal fix o interí

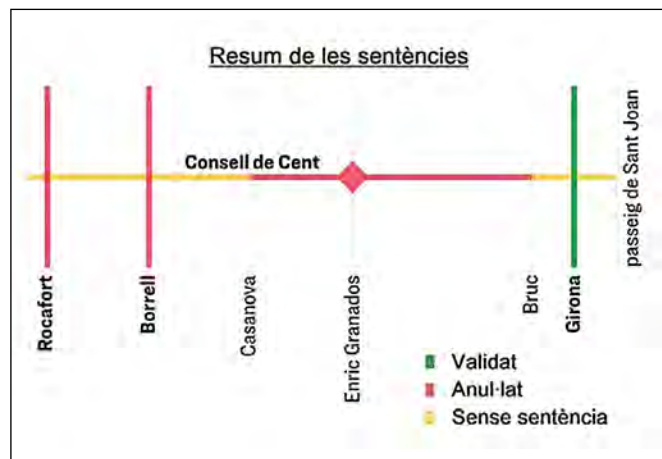
Defensar l'habitatge i planificar equipaments públics i zones verdes

El passat dimecres 12 de març vam fer l'assemblea anual de l'Associació, en plena celebració del 50è aniversari de l'entitat. El vídeo i l'exposició itinerant que s'han preparat donen una idea del que hem aconseguit en aquests anys i ens dona força per seguir en aquesta línia.

Com sempre, cada vocalia va informar dels temes que està treballant, i la nostra va fer un repàs de la profunda transformació urbanística que s'està produint –des de fa anys– a l'Esquerra de l'Eixample. És impossible resumir-ho en un article breu, i destacarem aquí només les dues grans idees que engloben les prioritats de la feina que tenim actualment:

A) Defensem poder seguir vivint al nostre barri

Segur que és el repte més gran que tenim ara. És evident que no serveix de res anar millorant el barri, com hem fet els últims cinquanta anys, si després no hi podem viure, perquè ens expulsa algun dels grans fons inversors que estan comprant blocs sencers per especular-hi. En els dos últims números de la revista ja vam explicar l'estudi que hem fet sobre aquest procés, el drama humà i econòmic que hi ha darrere (amb centenars de desnonaments "invisibles" i el tancament del comerç de proximitat) i les alternatives que plantejem. Per altra banda, però molt relacionat, també ens hem de defensar de les dinàmiques que promouen els *lobbies* relacionats amb el turisme i la restauració, que, si no els aturem, aniran ocupant tots els locals. I són els que forcen una normativa laxa sobre les terrasses i els mateixos que van promoure les denúncies contra els eixos verds. Ara volen aprofitar algunes sentències favorables que plantegen restituir el carrer original (vegeu resum annex, realment increïble!) per negociar a la baixa les restriccions al cotxe. Entre els uns i els altres, representen tot un model de barri –i de ciutat– més pensat per als visitants que per als residents. Més per al seu negoci que per a les necessitats dels que vivim al barri.

B) Reivindiquem els equipaments públics i les zones verdes que encara manquen

A l'Esquerra de l'Eixample hi viu encara molta gent, som unes 100.000 persones, però seguim arrossegant importants dèficits d'equipaments públics i de zones verdes. Com a zona força cèntrica de la ciutat, sí, hi podem trobar molts equipaments i serveis privats, però de públics n'anem mancats en molts sectors, com comprova tothom que busca un metge (fins i tot anant a la sanitat pública, et deriven sovint al Sagrat Cor!), una residència per als avis, una escola bressol per als fills, o participa en activitats socials diverses o busca un lloc per fer esport... Són molts els temes que estem treballant per afrontar aquest dèficit històric (Bombers, escola Entença, Casal de Gent Gran M. A. Capmany, Centre de Dia...), i les propostes tenen molt a veure amb la planificació dels grans espais públics que tenim: el recinte de La Model, que es recupera massa lentament; l'Hospital Clínic, que planteja un trasllat parcial; el solar de Provença; un espai a la nova Escola Industrial..., més alguns pocs solars qualificats de "transformació d'ús en zona verda" (en blanc). Aquí podeu veure algunes de les ubicacions que cal tenir en compte.

Passa el mateix amb les zones verdes. En tenim un percentatge ridícul, perquè es va aprofitar la racionalitat dels carrers amples dissenyats per Ildefons Cerdà (pensats per a les persones, els cotxes ni s'havien inventat!), per convertir l'Eixample en una xarxa d'autopistes urbanes. La major part de l'espai públic l'ocupen, per circular o per aparcar –inclús a les voreres–, els vehicles de motor. I tenim ja evidència científica dels greus problemes per a la salut causats per l'alta contaminació atmosfèrica que patim. Tot

ESQUERRA EIXAMPLE
Vista aèria del barri

això s'ha agreujat últimament per les obres de prolongació de l'L8 de Ferrocarrils de la Generalitat. Després serà un motiu més per reduir l'espai dedicat al cotxe, perquè, juntament amb la unió del tramvia per la Diagonal, s'haurà millorat el transport públic amb l'entorn metropolità; però ara mateix ens té tot el barri potes enlaire, amb greus afectacions que afegeixen contaminació atmosfèrica i acústica, sense que les administracions hagin mostrat gaire sensibilitat per minimitzar-ne els danys.

Fa uns anys que al nostre barri hi vivim uns processos de transformació urbanística molt importants. A la Vocalia

tenim més feina de la que podem assumir i fem una crida a la incorporació de més gent. Si algú s'apunta per col·laborar-hi, serà molt ben rebut: fem reunió mensual el tercer dimecres de cada mes, a les 18 h (amb un *whatsapp* –per als que venen a les reunions– i un *googlegroup* més ampli per compartir informacions i alguna valoració –amb qui hi estigui interessat–). Si t'interessa, escriu a vocaliaurbanisme@gmail.com.

Vocalia d'Urbanisme

Artesans en Xarxa

C./ Entença, 162 - 08029 - Barcelona
C./ Santa Carolina, 44 - 08025 Barcelona

Tel. 934 301 527
Tel. 934 462 202

www.balasch.cat
balasch@balasch.cat

Anys treballant pel barri

Han passat uns quants anys, potser molts, des d'aquell plujós matí de final de segle en què ens vam reunir unes quantes persones per fundar la Vocalia de Discapacitats, nom que va costar una reunió sencera decidir i que aleshores semblava molt modern.

No érem gaires: en Santiago Estrada, que en va ser el president; la Maite Cebrián, secretària; el Sr. Florentí, i més tard el Sr. Font; i jo, la Irene Beltrán, jove i inexperta en aquell moment, però disposada a fer coses. No sé si em deixo algú.

En principi, les nostres activitats es van centrar a comentar les notícies dels diaris relacionades amb la discapacitat, i a procurar que l'Ajuntament millorés el transport adaptat i la mobilitat als carrers.

Esport adaptat a principis de segle

A poc a poc vam ser més coneguts i respectats per l'Ajuntament i altres entitats.

Poc després es va decidir que cada vocalia tingués un representant a la Junta, i vaig ser jo l'escollida... No sabia gaire cosa del tema, però vivia al costat i m'encarregava de mirar el correu, en paper o electrònic, i d'assistir a les reunions de la Junta. No va ser fàcil, però en vaig aprendre molt.

I va anar venint més gent, com la Manolita; o voluntaris, com en Jonatan; un record especial per a en Salvador Ribot i la Gloria Ortega. Més tard, altres incorporacions com en Luis Alba, la Carme Rossell, en Jaume Sala, i de vegades en Xavi i la Núria, en Martí Ballada o la Maren, van aportar noves idees.

De mica en mica, van anar creixent les nostres activitats: jornades de comunicació amb braille i comunicacions augmentatives, després exhibicions de boccia, un esport adaptat en què comptàvem amb la col·laboració de la residència Joan Trias. Fins i tot vam tenir un ordinador que parlava, en realitat llegia en veu alta, però era l'època pre-WhatsApp i semblava ciència-ficció; el feia servir el nostre informàtic, en Fede.

Es recorda molt també la col·laboració amb l'Hospital de Lourdes per inaugurar el Centre Cívic Fort Pienc,

tan nou que faltaven moltes coses per acabar, però el nostre bon humor va solucionar tots els problemes.

També van ser divertits els nostres dinars de Nadal. Sense oblidar les nostres reunions mensuals el primer dimecres de cada mes. Hem de dir que en tot moment hem tingut l'ajuda de l'Associació per a totes les activitats: sempre recordarem l'ajuda de la Montse Roma i les seves noies d'or, així com la col·laboració de CIP AIS.

Però la gent arriba i marxa. Algunes persones van canviar de barri o d'activitats, altres van marxar per sempre com el Luis i la Maite... Van ser temps difícils en què es van fer poques activitats, alguna xerrada o conferència i alguna assistència a les activitats de l'auditori Apropa.

Després va venir una altra etapa: per una part vam estrenar local al carrer Calàbria, i per una altra, jo, per motius personals, vaig haver de deixar de ser vocal; però la vocalia va quedar en molt bones mans, les de la superdona Angelina Ramiro, amb molta experiència, que va portar la vocalia tretze anys i va reactivar les activitats amb l'ajut d'un nou equip: la Teresa, la Isabel i l'Agnès, dones moltes animoses totes. Va ser aleshores que la vocalia va passar a anomenar-se Vocalia de Diversitat Funcional.

Ja que teníem nou local, vam aprofitar per fer-hi activitats, sobretot cinefòrums, pel·lícules com *El pregó* o *Un any de Gràcia*, i concerts de Festa Major com els dels cantants Joan i Laia, patrocinats pel nostre estimat Sr. Deulofeu, pare de la Rosa Deulofeu; però també fora: exhibicions de boccia a Germanetes i al jardí de Rosa Deulofeu, i sobretot els dinars de germanor, que van créixer tant que l'últim va aplegar quaranta persones, entre les quals alguns membres de la Junta com el president. Quan ja portàvem uns quants anys d'aquesta marxa, la covid ens va deixar en pausa.

Durant alguns anys no vam poder fer gaire cosa. Després vam intentar recuperar com a mínim els concerts: van tornar en Joan i la Laia i hi va haver un tribut a l'Elvis Presley. Però no vam poder recuperar els dinars de germanor ni les reunions mensuals.

En l'etapa actual, una de les activitats que ha tingut més èxit va ser la tarda de música amb el discjòquei i cantant DJ Curro.

I el futur? L'Angelina ja té molta joventut acumulada, i jo, per temes personals, no puc assistir a la Junta, i sense l'Angelina el seu equip ha desaparegut de l'escena. Però

no ens hem de rendir, en l'última assemblea vam dir que comptàvem amb la vostra ajuda i pensem que més persones vindran a crear un nou equip, del qual amb molt de gust formarem part.

Us esperem i fins aviat!

Irene Beltrán

Vocalia de Diversitat Funcional

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Si et sents sol o sola,
pots comptar amb nosaltres

Volem que les persones grans
no se sentin soles i que puguin
viure a casa seva en condicions
de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars

Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

- ☎ Truques al 936 197 311
- ✉ Escriu-nos a radarsgentgran@bcn.cat
- 👤 Apropa't al teu centre de Serveis Socials i pregunta
- 🏠 Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

BARCELONA.CAT/RADARS

L'idioma català perd terreny, ho acceptem com si res?

A mitjans de febrer, l'actual conseller de Política Lingüística de la Generalitat va presentar l'Enquesta d'usos lingüístics de la població, elaborada per l'Institut d'Estadística de Catalunya. L'informe va desencadenar un estat de preocupació i d'alarma, ja que constata que menys d'un terç de la població utilitza el català de forma habitual, una reducció del 13 % respecte del 2005.

Per a alguns experts, no ha estat una sorpresa perquè segueix la línia de l'evolució política, social i econòmica del país, que condueix al procés de minorització i substitució del català per l'idioma espanyol.

Una de les causes és el canvi demogràfic que viu el nostre país, accentuat en els darrers anys. Una part important de la població nouvinguda, en el seu dia a dia no té necessitat (o oportunitat) d'escoltar o parlar català. En gran manera perquè gran part dels catalanoparlants no veu inconvenient a canviar al castellà, una llengua que perceben «neutra». Però el fet és que el català progressivament perd terreny com a llengua habitual, inicial i com a element d'identitat.

És possible aturar i revertir aquesta minorització del català?

Per una banda, no sembla pas que els catalans hàgim perdut l'estima per la nostra llengua, ja que la cultura catalana i en català segueix forta. La producció de llibres continua creixent en nombre d'escriptors i qualitat de les obres, els espectacles teatrals omplen les sales, el cinema en català triomfa en els festivals a l'Estat i l'estranger, els músics disseminen cançons amb lletres catalanes, fins i tot es pot parlar en català al Parlament espanyol... Però, què passa quan volem anar a veure, en català, el film estranger que ha guanyat l'Oscar? I quan anem al bar o demanem la carta al restaurant? Doncs que normalment el català hi és absent, i no parlem de què passa en àmbits com la sanitat, la justícia o l'ensenyament, on cada dia hi ha queixes per la impossibilitat de comunicar-nos en la nostra llengua.

Catalunya ha passat de 6 a 8,5 milions d'habitants, mentre que presenta un dels índexs de natalitat més baixos d'Europa. Això significa que el nombre de persones foranes que arriben al país augmenta dia a dia, i que la gran majoria no tenen contacte amb el català i ignoren la cultura i costums propis del país que els acull, perquè ningú els ho demana, ni tampoc els ofereix la informació ni la formació.

Els catalanoparlants som, a causa de la nostra història, en un 100 % també castellanoparlants, no ens costa gens canviar de llengua sense pensar-ho, ho fem habitualment. Aquest també és el motiu principal pel qual els migrants d'altres comunitats de l'Estat, i sobretot de països llatinoamericans, troben normal que els parlin en espanyol. Quan cerquen feina, difícilment trobaran que els demanin un coneixement bàsic de l'idioma propi del país, ni tan sols als taxistes que condueixen per Barcelona. Això els fa pensar que no és una llengua «necessària». Aquesta situació tam-

bé es veu sobretot en el nombrós grup d'«expats» (abreviatura d'*expatriat*), persones amb estudis superiors i amb poder adquisitiu alt que, per motius professionals o d'estudi, venen a viure de forma temporal al nostre país. Molt sovint ni tan sols es preocupen de parlar espanyol, perquè pensen que amb la llengua «franca» anglesa ja en tenen prou, els «nadius» ja s'espavilaran a entendre'ls, ja que ells són qui porta «la pasta».

Tot això és més pronunciat a la capital, la Barcelona que s'ha apuntat a un model econòmic que busca atraure i complaure els turistes, apostant per la massificació, l'especulació immobiliària i els grans esdeveniments, encara que siguin improductius (per exemple, la Copa Amèrica de vela). Aquestes polítiques, associades a la inacció i indolència de l'Ajuntament i la Generalitat per controlar el compliment de les normatives vigents, fan invisible el català, del tot absent dels rètols, cartes i anuncis publicitaris que es veuen al carrer.

En canvi, hi ha un elevat nombre de persones adultes interessades a aprendre català que s'inscriuen als cursos de Normalització Lingüística, cursos que són incapaços d'absorbir tots els aspirants. No hi ha prou oferta, ens quedem curts per proporcionar allò que reclamem.

Després de comentar tants aspectes negatius per al català, en l'informe en trobem un de positiu: el que constata que el 80 % dels enquestats sap parlar-lo i que més del 90 % l'entén. Resulta que, globalment, el català és una llengua que es coneix molt, però que es parla poc.

Bona notícia per a aquells catalanoparlants que encara dubtaven sobre la conveniència de no canviar de llengua: si no canvien, **només trobaran un 10 % de persones que no els entenguin**. A més han de pensar en l'inestimable servei que faran al país difonent la llengua que ha superat el decret de Nova Planta i la dictadura franquista, que tant es van esforçar per fer desaparèixer el català.

La prestigiosa i enyorada lingüista Carme Junyent va afirmar que «el que fa rara la llengua és que no tenim un estat darrer»; mentre això no sigui possible, els que estimem el país i la llengua que ens identifica hem de mobilitzar-nos per aturar i revertir la «descatalanització», que també és la desnacionalització.

Per això comentarem algunes mesures que s'han proposat, i que són viables i útils com:

- Demanar a les autoritats l'accés a l'aprenentatge i ús del català per a tothom, per mitjà d'un pla de xoc que sigui desenvolupat pel Govern, ajuntaments i consells comarcals. S'ha de comptar i coordinar amb les iniciatives i recursos de les organitzacions socials que promouen el català.

- Dins l'àmbit social i personal, **hem de procurar parlar sempre en català independentment de l'interlocutor, tenim un 90 % de possibilitats que ens entenguin i un 80 % que ens responguin en la mateixa llengua.**

- Aprofitar les 50 mesures proposades pel Consell Lingüístic Assessor de l'ensenyament, que romanen al fons d'un calaix.

- Fer que el català sigui necessari sobretot en el mercat laboral. En lloc d'acceptar com a normal i satisfactori el mantra del bilingüisme feliç, cal promoure el discurs que el català és una excel·lent eina d'integració social.

- Insistir als novinguts que aprendre i usar el català no significa renunciar a la seva llengua materna, sinó enriquir

el seu patrimoni cultural i disposar d'una eina de comunicació, que endemés produeix empatia amb els catalanoparlants, que sempre valorem aquests tipus d'esforç.

- Trencar amb la por secular que les institucions de país tenen per exigir que es compleixin les normatives lingüístiques votades al Parlament per defensar i promoure el català. Cal seguir el model andorrà.

La nostra Associació practica l'ús del català en totes les seves activitats, com no podia ser d'altra manera; en aquests cinquanta anys d'existència ha arribat a tenir una vocalia dedicada a l'ensenyament de la llengua. Per això ens preocupa la situació que vivim avui que, per dolenta que sigui, és millor que la que el català viu en terres germanes a les Illes, País Valencià, la Franja i Catalunya Nord, on a més hi ha governs locals completament bel·ligerants i destructius contra la llengua que parlem. Defensar el català a Catalunya també és fer-ho a tot arreu on es parla el nostre idioma.

Josep M. Torres

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

EL BARRI

Esquerra de l'Eixample, 50 anys

L'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample fa 50 anys. Els fa de la seva creació, no pas de la legalització, que no arribaria fins al 1977, després de la dels partits polítics. I és que Rodolfo Martín Villa, governador civil de Barcelona, considerava que el nom de l'Esquerra de l'Eixample no era permisible, per més que del barri sempre se n'hagués dit així. Una cosa molt semblant a aquella altra que havia succeït el 1973, al Xile de Pinochet, on els burots del nou ordre encenien fogueres amb els llibres "subversius", especialment els que duïen en el títol paraules com "marxisme", "socialisme", "comunisme"... "cubisme"! (terme que identificaven amb la causa dels barbutos cubans). Martín Villa, en ser ascendit a ministre, esdevindria un dels presumptes responsables de les massacres del 1976 a Vi-tòria i del 1978 a Pamplona... Així eren aquells temps en què ens obriem pas cap a la llibertat, entre les extravagàncies risibles i les ganivetades rabioses d'aquell règim primitiu i sòrdid que començava a esquarterar-se.

Les associacions de veïns, a més de ser una esclatxa legal per on respirava la insurgència política, encarnaven la lluita contra l'especulació del sòl i la manca d'equipaments. En dèiem "la sobreexplotació urbana", que s'afegia a l'explotació que patíem com a treballadors. La manera en què el capitalisme fora de mare extreia rendes, no tan sols del nostre treball, sinó també del nostre hàbitat, escanyant les nostres condicions de vida. El nostre barri, habitat per treballadors i menestrals, era on la ciutat havia acumulat bona part dels seus serveis més o menys incòmodes:

l'escorxador, la presó, les cotxeres, l'hospital, els bombers... El carrer Balmes, amb el seu carrilet, era la frontera amb l'Eixample burgès i elegant. Ençà del carrilet, per als senyors i senyores de l'altra banda, era el "no man's land". La Capmany ens explicava com el carrer Aribau havia iniciat el seu traçat amb les casetes de les "querides" dels senyors elegants, que les visitaven d'amagatotis, sovint de nit, amb l'excusa d'algun imprevist fictici en el negoci...

A l'inici dels setanta, encara era un barri pràcticament sense semàfors. L'escorxador dominava sobre el seu extrem meridional, amb la desfilada de ramats pels carrers cap al seu destí final i amb abundància de rates i una ferum que ho empudegava tot. El dèficit de zones verdes era clamorós. També hi mancaven escoles, poliesportius, biblioteques... La nova associació se n'encarregaria, mobilitzant el veïnat i afegint-hi la defensa de la Casa Golferichs, modernista, que salvaríem d'un pèl de la *piqueta* de Núñez y Navarro SA, que volia fer-hi una de les seves "xamfranades".

A més de moure les reivindicacions veïnals, l'associació desfilaria en bloc cap a les manifestacions massives del febrer de 1976, convocades per l'Assemblea de Catalunya. Per primer cop, el carrer va ser nostre. La policia corria i investia impotent amb els seus jeeps: no érem en un lloc on poguessin "carregar" i "dissoldre'ns" com sempre, sinó que érem a tot arreu alhora. Per fi, la "fera ferotge" de l'Ovidi Montllor havia sortit del seu cau i s'expandia per tots els racons.

Amb les eleccions municipals del 1979 vindria una nova etapa, especialment fecunda, sense concessions,

però en diàleg amb el govern democràtic de la ciutat. Això permetria assolir fites importants, entre les quals destaquen la transformació de l'Escorxador en "parc Joan Miró" i el trasllat de la Model que ha de donar lloc a nous equipaments ciutadans. Entretant, però, una ombra sinistra plana sobre la ciutat. El mercat desbocat de l'habitatge sembla disposat a deglutir la ciutat sencera. La Casa Orsola, al mig del barri, ha esdevingut un senyal i un símbol. La ciutat no és el ciment, no són els immobles reduïts a mercaderia, sinó els seus ciutadans i ciutadanes, subjectes de dret, amb els seus neguits i desitjos, amb les seves històries, amb la seva memòria, amb el dret a l'habitatge que és condició essencial de tot projecte de vida.

Quan la ciutadania és expulsada de la ciutat, arrencada dels seus escenaris de la memòria, la ciutat perd la seva ànima i mor. Potser altres li donin un dia una altra vida, amb uns altres significats, però serà una altra ciutat, si no esdevé entretant un paratge posseït per l'anòmia, poblat de passavolants, de milionaris d'arreu que hi compren cases estacionals, de pisos buits posats en guaret pels fons especulatius, un paisatge sense sentit, transitat per gent sense vincles... Ciutadans i ciutadanes, governs democràtics de tots els nivells, Barcelona som nosaltres. Caldrà ser valents. I caldrà ser-ho a temps.

Jordi Font, *Llicenciat en Geografia i Història*

Article publicat al diari *El Punt Avui* el dia 20 de març de 2025-05-14

Per molts anys, AVVEE!

No fa gaire que l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE) ha fet 50 anys. I des de la Delegació de l'Eixample del Centre de Normalització Lingüística de Barcelona ens volem unir encara a la celebració i els volem felicitar!

En català tenim dues expressions bàsiques per felicitar algú per l'aniversari o per algun fet o fita destacable: **per molts anys!** i **enhorabona!** La forma **felicitats!** és admesa, tot i que és recomanable no abusar-ne, considerant que en tenim dues més a disposició.

Però, a banda de felicitar l'AVVEE pel seu cinquantè aniversari, també ens agradaria fer-vos un petit regal lingüístic. Un regal que pugui ser útil no només a l'Associació, sinó també a totes aquelles persones que llegeixin aquest butlletí.

A tothom que hagi d'escriure un text en català, li recomanem vivament que consulti qualsevol dubte que pugui tenir (tant si és ortogràfic, com gramatical, d'ús o de significat) a l'**Optimot**; es tracta d'un servei obert i en línia on es poden fer consultes sobre qüestions de llengua catalana a partir d'un cercador que té integrades una sèrie d'obres de referència de l'àmbit de la llengua catalana (diccionaris normatius, terminològics, de sinònims, bilingües, conjugadors verbals, topònims, criteris, guies d'usos...). Si amb les opcions de cerca no s'acaba de resoldre el dubte, es pot accedir a un servei d'atenció personalitzada; només us hi haureu de registrar gratuïtament. Trobareu l'Optimot allotjat al web de la Generalitat de Catalunya (<http://www.gencat.cat/optimot>).

Una altra eina bàsica a l'hora de redactar un text és tenir instal·lat al vostre ordinador un corrector automàtic. Els cor-

rectors detecten a l'instant els errors ortogràfics que fem quan escrivim i ens els marquen normalment amb una línia ondulada sota la paraula que està mal escrita perquè els puguem esmenar. Normalment els processadors de textos en tenen ja algun d'incorporat i només l'hem d'activar.

Però si necessiteu un corrector que vagi una mica més enllà d'assenyalar-vos el simple error ortogràfic o de picatge, podeu passar el vostre text pel corrector de **SoftCatalà**. Aquest corrector, de programari lliure, té la capacitat de detectar no només errors ortogràfics, sinó també qüestions gramaticals i tipogràfiques dubtoses, alhora que s'hi fan recomanacions d'estil. Entreu a <https://www.softcatala.org> i, a banda del corrector, hi descobrireu un món de possibilitats: traductor, diccionari de sinònims, conjugador de verbs...

Finalment, no oblideu que posem a disposició de totes les entitats i empreses del barri el **Servei d'Assessorament Lingüístic** (SAL) de la Delegació de l'Eixample del CNLB. L'objectiu és contribuir a la millora de les comunicacions orals i escrites de les associacions i organitzacions quan es tracti de fer arribar textos a la ciutadania. Us podem revisar els textos, proporcionar-vos recursos adequats per escriure'ls correctament o resoldre dubtes puntuals que us poden sorgir a l'hora de redactar. Ens trobareu en aquesta adreça: eixample.al@cpln.cat.

Per molts anys a l'AVVEE per aquests 50 anys d'existència, enhorabona per la feina feta i força per encarar els nous reptes!

Consorci per la Normalització lingüística

C/ Provença 129 baixos
93 411 21 10

SERVEI DOMÈSTIC
 Manteniment i neteja de la llar, periòdica o puntual
 Neteja finals d'obra
 Neteja de vidrieres i persianes

MANTENIMENT COMUNITATS DE PROPIETARIS
 Neteja d'escalers, vidres, garatges i zones comunes

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
 Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
 Ajuda en la higiene personal
 Preparació i administració de menjars

Horaris:
Dies feiners de 7 a 22h.
Dissabtes de 8 a 20 h.
Diumenges i festius de 9 a 14h.

Piscina Olímpica Espai Fitness Sala de Ciclisme Sauna	Bany de Vapor Armari d'us diari Classes dirigides Pilates	Diferents tipus d'abonament mensual Classes d'Aquagym Cursos de Natació
--	--	--

Paris, 114 • 08029 Barcelona • Tel. 93 410 92 61
 e-mail: psj@natacio.cat • web: <http://www.piscinasantjordi.cat>

Un nou concepte d'atenció per a la gent gran

- Habitacions dobles i individuals amb bany complet
- TV, telèfon directe i caixa de cabdals a l'habitació
- Curtes i llargues estances
- Personal amb àmplia experiència
- Espaiosa terrassa, solarium
- Servei d'animació sociocultural
- Biblioteca, sales de jocs, saló TV, vídeo, perruqueria
- Assistència mèdica-sanitària permanent, recuperació post operatòria i funcional
- Places concertades amb la Generalitat
- Centre de dia

Mallorca, 163
Tel. 93 453 35 00
info@hrficus.com
www.hrficus.com

La contaminació acústica, un problema silenciàt

Diuen que t'acostumes a tot, però hi ha sorolls que no deixen de fer mal. Cada matí, de camí a l'escola amb els fills, resulta difícil mantenir una conversa. Els cotxes, les motos, les sirenes... El soroll forma part del paisatge del barri. Barcelona sembla haver normalitzat aquesta remor constant com si fos el preu inevitable de la vida urbana.

Encara que no es pugui veure ni fer pudor, el soroll és contaminació. Si cada decibel ocupés espai com una bossa d'escombraries al carrer, no passaria desapercebut. I tanmateix, ho fa. Segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), a Europa occidental la contaminació acústica és el segon factor ambiental amb més impacte en la salut, just darrere de la contaminació de l'aire.

A l'Esquerra de l'Eixample, la combinació de trànsit intens i les obres recurrents com les del carrer Urgell per l'allargament dels FGC o les omnipresents rases a les voreres per reparar o substituir canonades i cablejat genera un entorn altament sorollós. A això s'hi afegeix l'oci nocturn i el creixement imparable de terrasses. L'efecte acumulat és una exposició constant al soroll que empitjora la qualitat de vida de moltes persones, encara que sovint no se'n parli prou.

Els efectes d'aquesta exposició són clars: dificultats per dormir, estrès, ansietat, fatiga i augment del risc de patologies com la hipertensió o els trastorns cardiovasculars. El soroll crònic deteriora la salut mental i física, especialment en infants i persones grans. No estem parlant d'una molèstia, sinó d'un problema de salut pública amb conseqüències reals.

L'espai públic, que hauria de ser lloc de convivència, esdevé hostil. Quan conversar al carrer és difícil, quan els balcons són inservibles a partir de certa hora i quan el descans es trenca nit rere nit, el soroll acaba per erosionar la vida comunitària. No és només una qüestió de soroll nocturn, sinó d'un excés permanent que colonitza la vida quotidiana.

Al barri, la plataforma SOS Enric Granados ha posat damunt la taula un dels focus més problemàtics: l'oci nocturn concentrat, les terrasses incontrolades i les anomenades rutes etíliques. Aquestes situacions no només afecten el descans dels veïns sinó que transformen els usos de l'espai públic, amb una clara pèrdua de convivència i benestar. Aquesta mobilització veïnal demostra que es poden assenyalar els problemes concrets i exigir accions efectives.

Un primer pas per reduir la contaminació acústica és aplicar un control estricte dels horaris i del nombre de llicències, així com assegurar el compliment dels límits de soroll. Paral·lelament, cal actuar sobre la contaminació sonora de fons, que sovint passa desapercebuda però té un impacte constant.

L'electrificació de la mobilitat pot jugar-hi un paper clau. Un bon punt de partida serien les motos de petita cilindrada, que tot i la seva potència limitada, generen un soroll desproporcionat. A més, són fàcils d'electrificar gràcies a les bateries extraïbles, cosa que en facilita la recàrrega. Aquesta mesura ja representaria una millora significativa.

Tanmateix, cal anar més enllà. Si el trànsit a l'Eixample fos majoritàriament elèctric, el paisatge sonor canviaria de forma radical. El soroll no desapareixeria completament, però la seva font principal es reduiria dràsticament, i això suposaria una diferència tangible en la qualitat de vida quotidiana.

Aquest canvi no és automàtic ni neutre. Requereix decisions polítiques valentes i planificació urbana enfocada al benestar. Calen controls de soroll rigorosos, sancions efectives i incentius per a una mobilitat més neta. També pot ajudar la inversió en infraestructures que redueixin l'impacte acústic, com paviments fonoabsorbents o redissenyos urbans que trenquin la propagació del so, per exemple, amb més verd urbà.

Però igual d'important és fer visible el problema. Sovint el soroll es pateix en silenci, perquè moltes persones no en reconeixen ni la causa ni les conseqüències. Les campanyes de sensibilització, que expliquin de manera clara com ens afecta el soroll, poden contribuir a generar consens social i voluntat política. La lluita contra la contaminació acústica és, també, una qüestió de drets.

Recuperar espais de silenci i calma és essencial per a la salut, però també per al sentit de pertinença al barri. No es tracta només de reduir decibels, sinó de tornar a fer del carrer un lloc habitable, on viure sigui possible. A l'Esquerra de l'Eixample tenim el dret –i l'oportunitat– de reivindicar una altra manera de viure la ciutat: més tranquil·la, més respectuosa i més nostra.

#JoSocDelCATA

CATA

TAMBÉ **ÉS NOIA** DE

DOIA

UB CATALUNYA

Ets noia i vols jugar a futbol?

La **temporada 2023-24** la **UB CATALUNYA** estrena **secció femenina**

Entitat adherida a
Agrupació de Futbol de Clubs i penyes del FC Barcelona

VINE AL CATA!

Carrer Viladomat 269

934 280 667

oficina@cataloniaub.com

ELS CINEMES A L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

(2a part - INAUGURATS EN L'ÈPOCA DEL CINEMA MUT)

Abans del cinema sonor ja existia so al cinema. Poques vegades s'exhibien pel·lícules en silenci absolut. Els germans Lumière, el 1897, ja van contractar un quartet de saxofonistes perquè acompanyessin les seves sessions de cinematògraf al seu local de París. De fet, tant a París com a Barcelona, les sales luxoses de cinema llogaven una petita orquestra; mentre que les sales populars, de barri, amb un o dos pianistes ja passaven.

En el moment en què es va aconseguir en el cel·luloide una pista sonora, es va fer possible ajustar el so a la imatge, i per tant fer sonor el cinema. Quan el cinema sonor va demostrar la seva rendibilitat, les pel·lícules mudes o silents, malgrat les seves virtuts artístiques, van quedar condemnades a passar a la història. El cinema mut havia durat 35 anys. Només Charles Chaplin, "l'últim heroi romàntic", va aguantar uns anys més.

El 6 d'octubre de 1927 s'estrena a Nova York *The Jazz Singer* (*El cantor de jazz*), considerada la primera pel·lícula sonora de la història del cinema, que va fer aturar, pràcticament, tots els projectes de films muts. Tres anys més tard, el 1930, el sonor ja és un fet i el cinema mut ja és història.

CINEMA REYNALD / ROSÓ / PROVENZA

El cinema Reynald estava ubicat al carrer Provença, 110, cantonada Viladomat. Tot i que els entesos en cinematografia asseguraven que el cinema Reynald va ser inaugurat a finals de 1930, hi ha constància d'un cartell que anunciava l'estrena de la projecció de la pel·lícula *El transatlàntico* els dies 17 i 19 de desembre de 1927. Desconeixem si es va arribar a projectar o no. És possible que se n'endarrerís l'obertura, ja que des del principi va tenir problemes amb els tècnics de l'ajuntament per no haver dut a terme les obres de construcció d'acord amb els plànols presentats.

Va tancar el diumenge 16 de febrer de 1936 i quatre dies després, el dia 20, va tornar a obrir amb un nou nom: Cinema Rosó

1936 - La programació del cinema Rosó a La Vanguardia

Amb motiu de la Guerra Civil Espanyola, el cinema Rosó va ser col·lectivitzat per la CNT-FAI. Un cop acabada la guerra, el cinema Rosó va ser restaurat i va tornar a obrir les portes el 21 de setembre de 1939 amb el nom de cinema Provenza. Aquest canvi de nom va ser degut al fet que les autoritats franquistes no donaven el permís d'obra si el cinema conservava el nom anterior.

El 1944, el cinema Provenza va canviar de propietari, que va portar a terme una reforma total del local: canvi d'equip de projecció, butaques, sistema d'aire condicionat, decoració i, a més, es va instal·lar un sistema de perfumeria a la sala. Després de la reforma, el cinema Provenza disposava d'una platea de 664 butaques i un amfiteatre de 250 butaques; en total, un aforament de 914 espectadors. La reobertura del cinema va tenir lloc el dilluns 14 d'agost de 1944.

Durant la dècada dels seixanta, va patir diverses inspeccions municipals que li van exigir millorar les condicions de seguretat i evacuació. El 1969, tot i el canvi de propietari, això no va suposar una millora en el manteniment del cinema. El 22 de març de 1975, els inspectors van detectar que faltaven llums d'emergència i que una de les portes de sortida estava bloquejada per objectes mal col·locats. El cinema va tancar definitivament el 31 d'octubre de 1976. (Font: La Barcelona de antes)

CINEMA VOLGA / BOLGA / GLORIA

Amb l'arribada del cinema sonor, van ser molts els empresaris que volien entrar en el món de la cinematografia. El 1932 Josep Durban va adquirir el local del garatge situat al carrer Cortes, 499, avui Gran Via de les Corts Catalanes, entre els carrers Comte Borrell i Viladomat, per construir un cinema.

El cinema Volga, amb un aforament de 999 espectadors, va ser el primer local construït exclusivament com a sala cinematogràfica, ja que, a diferència dels altres cinemes, el Volga no comptava amb escenari per representar funcions teatrals, musicals o programa de varietats, que eren molt populars en aquella època. El local tenia una sala per a fumadors i un bar a la part de darrere. Va ser inaugurat el dijous 10 de novembre de 1932.

Malgrat la seva bona ubicació, el negoci no va tenir l'èxit que s'esperava, i el 1933, Durban va traspasar el negoci a l'empresa Febrero i Blas. Els nous empresaris van reformar l'interior del local i varen projectar pel·lícules de més actualitat. El 1936 van decidir construir un escenari. El local va començar a tenir fama pels espectacles que presentava. El 27 de juny, després del programa normal de cinema i varietats, es va presentar l'actuació especial de Carlos Saldaña, Alady, un dels artistes més populars del Paral·lel.

Després del cop d'estat del 18 de juliol de 1936, com tots els locals d'espectacles, el cinema Volga va ser confiscat per la CNT durant tota la Guerra Civil.

Finalitzada la guerra, l'empresa Febrero i Blas, veient els problemes que els altres locals tenien amb el nom, va decidir rebatejar el cinema Volga com a cinema Bolga el 23 de setembre de 1939. L'intent de canvi de nom per evitar similituds amb el riu moscovita no va tenir èxit. Uns mesos més tard, el dissabte 27 d'abril de 1940, el cinema es va rebatejar amb el nom de cinema Gloria.

El cinema Gloria

Finalment, el cinema Gloria va tancar el 7 d'abril de 1966. Degut al seu bon emplaçament, el solar era molt desitjat pels constructors i va ser un dels primers cinemes que van desaparèixer de l'Eixample. (Font: La Barcelona de antes)

CINEMA ASTORIA

El 1934 obre el cinema Astoria de la mà de Modesto Castañé, gran empresari cinematogràfic de Barcelona. Estava ubicat al número 193 del carrer París.

La sala comptava amb una rampa a la platea que oferia una gran visibilitat. Les butaques eren molt còmodes i la il·luminació abundant. La decoració era en tons vermells, negres i verds. El cinema Astoria disposava d'un escenari de gran capacitat, amb una escala que connectava amb els vestuaris dels artistes, per poder oferir espectacles de varietats. Comptava també amb un confortable amfiteatre al primer pis amb un magnífic bar i instal·lacions de calefacció i refrigeració. La sala tenia un aforament de mil localitats. Els equips de projecció Enemann i de sonoritat Western Elèctric eren llavors dels més avançats del mercat.

El cinema Astoria es va inaugurar oficialment el 26 de setembre de 1934, en sessió privada, i va comptar amb l'assistència d'autoritats i personalitats del món cinematogràfic.

Sala del cinema Astoria

El diumenge 3 de maig de 1936, a petició del públic, es va fer la darrera projecció de *Sombrero de copa* a les 11 del matí. La pel·lícula estava protagonitzada per Fred Astaire i Ginger Rogers, una parella que triomfava en les pel·lícules musicals.

El diumenge 6 de juliol de 1936, el cinema Astoria va projectar en sessions de tarda i nit el combat de boxa entre Max Schmeling i Joe Louis, que s'havia celebrat el 19 de juny al Yankee Stadium de Nova York. En el combat, Joe Louis, que era el campió del món, va patir la derrota més inesperada de la seva carrera. La projecció va ser un èxit, ja que en aquella època no existia la televisió i la gent tenia curiositat per veure el combat.

Amb l'inici de la Guerra Civil, el cinema Astoria va ser collectivitzat per la CNT. Un cop a la postguerra, el primer cinema que va reobrir va ser el cinema Astoria. Ho va fer el 31 de gener de 1939, amb una sèrie de sessions gratuïtes de propaganda franquista.

El 1942, l'Astoria es va especialitzar en la programació de cicles de cinema d'autor, dirigits per Àngel Zúñiga, i a finals de la dècada de 1940, va començar a projectar sessions de cineclub de la Facultat de Farmàcia. L'Astoria també serà recordat per haver estrenat les mítiques pel·lícules dirigides per Charles Chaplin. El cinema Astoria va tancar definitivament les portes el dilluns 28 de juny de 1999. (Font: La Barcelona de antes)

CINEMA FOC NOU / ESLAVA

El cinema Foc Nou era al carrer Mallorca, 35, entre els carrers Entença i Rocafort, i comptava amb un aforament de 600 espectadors. Va ser inaugurat el 27 de setembre de 1934.

El dijous 30 d'abril de 1936, va inaugurar els nous aparells de projecció i sons, un nou sistema Realty Range Dualtone de 50 a 10.000 freqüències, de Philips Ibérica S.A.E., una tècnica que va sorprendre els concurrents de l'Exposició Internacional de Brussel·les i que va ser presentada per primera vegada a Espanya al cinema Foc Nou en sessió privada, dedicada als tècnics de

la cinematografia, empresaris i premsa, amb la col·laboració d'MGM.

Va ser col·lectivitzat per la CNT i finalitzada la Guerra Civil va reobrir les portes el 4 de febrer de 1939.

La rapidesa de l'obertura no va servir perquè l'administració franquista no veiés que el nom del local no quadrava amb les noves ordenances imposades pel nou règim, per la qual cosa els seus propietaris, per evitar-se problemes, van decidir obrir-lo com a cinema Eslava, el dilluns 13 de febrer de 1939.

Cap a finals dels anys quaranta es van incorporar varietats a la programació i el cinema es va mantenir fins al final dels seus dies com a sala de reestrena. L'any 1954 la sala fou totalment reformada i s'hi va instal·lar una pantalla molt més gran.

Cartell de programació de desembre de 1954

En la dècada dels seixanta, els constructors, necessitats de sòl urbà per a la construcció de nous edificis, van veure en els locals cinematogràfics un bon lloc per dur a terme els seus projectes, gràcies a la superfície i situació en els barris, i el cinema Eslava no en va ser una excepció. Va tancar les portes el diumenge 6 de juliol de 1969 per convertir-se en un edifici d'habitatges. (Font: La Barcelona de antes)

CINEMA DORÉ / ARIBAU CLUB

Aquesta històrica sala de cinema, que estava ubicada a la Gran Via de les Corts Catalanes 565-567, es va inaugurar el dia 4 d'octubre de 1936, ja en plena Guerra Civil, amb pretensions propagandístiques i amb el nom de Cinema Doré. En els seus orígens responia a una iniciativa empresarial de Manuel Reverter López. L'esclat de la guerra, però, el va deixar en mans de la CNT-FAI, que el va confiscar com era habitual en aquells temps. L'aforament era de 699 localitats repartides entre platea i amfiteatre.

La puixança anarcosindicalista als carrers i a les empreses va propiciar posteriorment el canvi de nom a Cine Duruti a partir del 5 d'abril de 1938 en homenatge al dirigent llibertari mort a Madrid.

En acabar la Guerra Civil, es va retornar la propietat del cinema a Reverter, que el va reobrir el 1939 novament com a Cine Doré. Aquest retorn al nom original va ser, però, molt efímer. La nova normativa sobre noms d'establiments i comerços el va obligar a adoptar la forma espanyolitzada de Cine Dorado a partir de l'1 de març de 1939, nom amb el qual va romandre a les cartelleres fins al maig de 1994.

1968 – Una entrada del cinema Dorado

1990 - Façana del Dorado durant els últims anys amb aquesta denominació

A l'estiu de 1994 va ser sotmès a una important reforma interior i es va dividir en dues sales de 441 i 265 localitats. També s'hi va fer una reforma exterior molt visible amb el canvi de disseny de la façana. El nom també va mutar a Cinema Club Doré.

El darrer tram de la història de la sala arrenca al febrer de 2006 quan el Grup Balañá el va vincular als multicinesmes Aribau amb la nova denominació d'Aribau Club.

Després de dotze anys de funcionament la sala va tancar, pràcticament sense cap avís, el 29 de juliol de 2018. (Font: Barcelofilia)

CINEMA ORIENT

El cinema Orient, que després d'una remodelació passaria a anomenar-se cinema Roma i finalment cinema X, va ser

EL PASSAT

Memòria del patrimoni històric i social de l'Esquerra de l'Eixample

construït l'any 1940 per l'empresari i arquitecte Enric Matas Ramis al pati interior del núm. 197 del carrer Aragó (entre Aribau i Muntaner), i finalment fou inaugurat el 8 de febrer de 1940.

Aquest cinema tenia la peculiaritat que a l'estiu i a les sessions nocturnes, mitjançant un mecanisme, el sostre s'obria i es podia veure la pel·lícula a la llum de les estrelles.

Cinema Orient al costat de la rasa del ferrocarril

Un cop finalitzada l'obra del cobriment del ferrocarril i la urbanització del carrer Aragó, els propietaris del cinema Orient van decidir dur a terme una remodelació integral del cinema per convertir-lo en un modern local del centre de la ciutat. La remodelació va ser tant de façana com de l'interior passant per les butaques i els equips de projecció. El 1976 van efectuar una nova reforma i van obrir com a cinema Roma.

L'arribada del vídeo i les multisales a les grans superfícies van anar apartant els espectadors d'aquests centrals cinemes.

Amb l'arribada de la democràcia i l'aparició dels cinemes X es va pal·liar momentàniament aquesta davallada de públic, i el cinema Roma es va convertir en aquesta mena de cinemes el 1984. Tanmateix, aquesta novetat va durar pocs anys i el cinema Roma va tancar definitivament el 2004. (Font: La Barcelona de antes)

CINEMA REX

El cinema Rex estava ubicat a la Gran Via de les Corts Catalanes, 463, on anteriorment hi havia hagut un magatzem i un garatge des de 1910. El cinema tenia un aforament de 824 espectadors. Es va inaugurar el 24 de desembre de 1940.

El 1969, el cinema va ser adquirit per Pedro Balañá, el qual va tancar el local per tal de fer-hi una reforma integral. El local es va transformar en un elegant cinema amb capacitat per a 580 espectadors i s'hi van instal·lar nous equips de projecció. Va reobrir el 17 de juny de 1969.

Façana del cinema Rex

El 29 de juliol de 2010, el cinema Rex va tancar les portes definitivament.

CINEMA AQUITANIA

El cinema Aquitania, anteriorment anomenat cinema Infanta, estava ubicat a l'avinguda de Sarrià, 31-33.

El cinema Infanta, projecte dut a terme per Andreu Clar, va obrir portes el 5 d'octubre de 1945, amb una capacitat de 484 butaques. L'any 1948 va incorporar una nova programació per als dies festius. Aquesta consistia a afegir una sessió de 3 a 5 de la tarda, que incloïa la pel·lícula i un noticiari NO-DO.

Va tancar portes el 1968, per obrir de nou el 31 de gener de 1969 sota el nom de Cine Aquitania. Va ser la primera sala d'art i assaig de Barcelona.

Façana del cinema Aquitania

Durant tot aquest temps l'Aquitania va ser considerat com un cinema de barri fins que el 22 de novembre de 1991 va esdevenir sala de projeccions de la Filmoteca de Catalunya. Aquesta sala de projeccions va estar en actiu fins al desembre de 2011, a l'espera de la inauguració de la nova seu de la Filmoteca al Raval. El 12 de juliol de 2013, la seu del cine Aquitania reobrí com a teatre, amb el nom d'Aquitània Teatre.

Jaume Gómez

VOCALIA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA / Col·lectiu Full: Memòria Històrica Patrimonial i Social

Equip de redacció: Mercè Tatjer Mir, Ricardo Vergara Franceschi, Alfons Santamaria, Jaume Gómez, Jaume Freixa

E mail: lamemoriahistoricae.e@gmail.com web www.avvee.cat/articles-publicats/

Ens podeu trobar el 1r dilluns de cada mes de 18 a 19 a la seu de la AVVEE. Carrer Calàbria, 262 T. 93 453 28 79

Tancament de residències per persones grans a l'Eixample

El problema de l'habitatge, els desnonaments, no només afecta a persones que viuen en habitatges de pisos, a les persones sense llar, als joves, etc. Des de fa ja uns anys està afectant també a persones grans que tenen el "seu domicili" en centres assistits perquè així ho necessiten. Això s'ha posat de manifest de manera molt clara en els darrers anys, fonamentalment en el nostre districte.

Fins ara, les residències per a persones grans a l'Eixample eren centres petits d'entre 15-30 residents, ubicades en pisos, generalment entresols o primeres plantes i gestionats per fundacions sense ànim de lucre o petites empreses privades. En aquests centres, si bé per les seves dimensions i tipus de gestió podia predominar un tracte més personalitzat i humà que en grans centres, les condicions estructurals d'alguns d'ells no aconsegueixen amb els requisits que la Generalitat de Catalunya indica en la seva *ORDRE TSF/218/2020, de 16 de desembre, per a la*

provisió dels serveis de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública.

D'altra banda, els edificis on estan ubicats, en ple centre de Barcelona, alguns en finques de caire modernista, estan sent objecte de l'especulació immobiliària, amb compradors que tenen la finalitat de vendre o llogar després els habitatges a uns preus desmesurats que els produeixen gran beneficis, fent fora als veïns que hi viuen. Aquest fet està afectant també a les residències, i a d'altres serveis d'atenció a les persones, suposant l'expulsió dels veïns a d'altres barris o fora de la ciutat.

A continuació indiquem algunes dades sobre els darrers tancaments de residències que s'han produït al nostre districte, o que està previst el seu tancament (*veure Taula*):

Un càlcul aproximatiu preveu que a l'Eixample poden desaparèixer 50 residències o més en els propers anys, i en

Taula

Data tancament	Nom Centre	Adreça	Places públiques perdudes	Places privades perdudes
Febrer 2021	Residència Mare de Deu de Meritxell	Gran Via, 602	0	15
Febrer 2025	Residència Tàber.	Gran Via, 625	21	3
Febrer 2025	Residència Las Violetas	Gran Via, 573,	25	
Juliol 2025. Fundació Les Saleses	Residencia Ricard Julià.	València 263, 2º.	22	1
	Residencia Ramón Sala.	Aragó 344, pral	17	
	Residencia Rosa Franch	Consell de Cent 403	15	1
Total places anul.lades			100 públiques	20 privades

Les 100 places públiques perdudes representen un 9,1% respecte a les existents l'any 2020 a l'Eixample.

el seu lloc es construïran pisos de luxe, turístics, hotels o d'altres serveis d'atenció a la dependència privats dels que anomenen "premiun", és a dir, només assequibles a persones amb molts diners.

Quines són les persones afectades amb aquest fenomen:

1. Les persones residents, de molta edat, majoritàriament en situació de dependència, a qui un canvi de residència, generalment fora del mateix barri on viuen, o fins i tot fora de la ciutat, els suposa haver de començar de nou un seguit de relacions, i adaptar-se a un entorn totalment desconegut. Això, generalment suposa un daltabaix a nivell físic i emocional, que pot tenir conseqüències importants en molts casos.
2. Les seves famílies, a les quals, si viuen prop de la residència, els resulta molt més complicat fer les visites i acompanyaments a la persona resident i, per tant, poden veure's reduïts els contactes, la qual cosa també serà negatiu per a la persona resident.
3. Els veïnes i veïnes del barri i de tot el districte, ja que són places residencials, quasi totes públiques, que es perden, augmentant així el dèficit de recursos d'atenció a la dependència que ja existia amb anterioritat.

Es perden serveis socials de la ciutat, ja que no hi ha cap pla per part de l'administració, que coneguem fins el moment, per tal de recuperar-les. En un districte com l'Eixample, amb un percentatge d'un 22% de persones grans que va en augment, es deixa un cop més la iniciativa de crear nous centres a holdings del sector, cada cop més mercantilitzat i centrat en els beneficis propis.

Desplaçaments de persones grans fora el centre de la ciutat, iniciatives privades amb l'objectiu fonamental d'extreure grans beneficis sense prioritzar el dret de les persones a una vida digna... Poc a poc ens trobem amb una ciutat més inhumana on l'especulació ens fa fora tinguem l'edat que tinguem.

A l'Esquerra de l'Eixample no podem permetre que aquesta situació vagi a més. Les persones usuàries de residències es mereixen tenir assegurat un habitatge estable, digne i respectuós amb les seves necessitats i voluntats. I els que venim darrera tenim dret a poder continuar vivint en el nostre barri.

Hem de reclamar a totes les administracions, però en especial a la Generalitat, que és qui té més competències, que, d'una vegada per totes, afronti aquest tema de manera contundent, i generosa amb un col·lectiu d'entre els més vulnerables. Per això reclamem:

1. Que es faci un estudi seriós i complert sobre les residències que poden veure's afectades i tanca des properament i del nombre de places que es perdran.
2. Que es creïn nous serveis d'atenció a la dependència (residències, centres de dia, habitatges amb ser-

veis, etc) de titularitat pública, per tal de recuperar les places perdudes i augmentar l'oferta, insuficient ja amb anterioritat a aquests tancaments.

3. Que aquests serveis compleixin amb les condicions que permetin una atenció realment centrada en la persona, de caire comunitari i participatiu, segons marquen les darreres normatives.

En aquest sentit, una via podria ser fer una normativa que requereixi als nous propietaris mantenir el servei/s existent/s, adaptats a les normatives actuals, amb la participació que correspongui per part de l'administració.

En el Plenari del Districte de data 6 de març de 2025, com Associació de Veïns varem plantejar algunes d'aquestes demandes a l'equip de Govern. Fins l'actualitat no hem tingut cap resposta al respecte.

A l'igual que en les altres situacions de persones afectades per l'especulació immobiliària, hem d'estar actius i organitzats per defensar que l'Eixample i tota la ciutat continuïn sent per als veïns, independentment de l'edat i condició que tinguin.

Vocalia de Salut i Cures

Per a qui vulgui més referències:

- <https://beteve.cat/societat/residencia-gent-gran-eixample-a-punt-desnonament-pandemia/ 27.02.2021>
- <https://www.totbarcelona.cat/societat/residencia-eixample-expulsada-fons-inversio-571508/ 09.12.2024>
- <https://www.elperiodico.com/es/barcelona/20250218/barcelona-medar-geriatrico-obligado-cerrar-eixample-114426130 18.02.2025>
- https://www.infolibre.es/politica/fondos-buitres-lanzan-ahora-residencias-cincuentena-peligro-desahucio-barcelona_1_1947685.html 20.02.2025
- <https://www.elperiodico.com/es/eixample/20250226/residencia-taber-barcelona-cierra-ancianos-desalojo-sin-aviso-114665182 26.02.2025>
- <https://www.elperiodico.cat/ca/barcelona/20250227/residencia-taber-acceptar-mes-avis-114729886 27.02.2026>
- <https://www.elperiodico.com/es/eixample/20250312/eixample-pierde-residencia-geriatrica-afianza-115221476 12.03.2025>

Militarisme i neofeixisme

La dinàmica en què està immersa Europa després de l'inici de la guerra d'Ucraïna i la posterior arribada de Donald Trump a la Casa Blanca han impulsat els països membres de la UE i l'OTAN a buscar la seguretat a través de l'àmbit militar amb el consegüent augment de la despesa militar que fatídicament està desembocant en un militarisme creixent.

Una dinàmica que necessita tres reflexions. La primera, que la seguretat dels estats està adquirint una dimensió militar en detriment de la seguretat humana –autèntica preocupació de la població–, és a dir, la seguretat que donen treball, habitatge, salut, educació i cobertures socials. Una deriva securitària preocupant perquè s'està duent a terme per la via militar. Qüestió que s'està estenent de manera alarmant entre els països del Nord global, que no sols inclou el denominat Occident amb els Estats Units al capdavant, sinó també la resta de potències com la Xina, Rússia, l'Índia o regionals com l'Iran, Turquia, Israel o l'Aràbia Saudita.

La segona és una extensió de l'anterior, perquè la seguretat basada en el que és militar condueix a reforçar tot el conglomerat econòmic militar (exèrcit, indústria militar i comerç d'armes). Una dinàmica que retroalimenta un cicle que devora ingents recursos i els retira d'altres sectors necessaris per al sosteniment de la vida.

La tercera és una reflexió al voltant de l'amenaça que representa la crisi ecològica que, també, té en el militarisme la principal causa del col·lapse ambiental que s'aproxima. Perquè, quan es produeixen resistències per part de la població que se sent amenaçada pel deteriorament ambiental dels seus territoris a causa de l'extracció d'energies fòssils o minerals per part de les grans corporacions, aquestes recorren als exèrcits dels estats, que els presten sense demora, o a empreses de seguretat privada per doblegar els qui s'hi oposen.

Tres grans qüestions amb un eix comú, el militarisme, que té la seva causa en un fet fatídic: que la democràcia està en declivi en el sistema polític mundial. Una cosa que es demostra veient com els dirigents polítics busquen la seguretat a través de l'ús de la força i de l'augment de

l'autoritarisme que desemboca en un retrocés dels drets i les llibertats de la població. Un militarisme sense escrúpols que posa en greu perill la convivència, la cooperació, la seguretat i la pau mundial. Una afirmació que se sustenta en veure com les oligarquies del capitalisme han anat assimilant totes les formes de vida comunitària en totes les societats, siguin aquestes regides per sistemes democràtics o autoritaris fins a tenir sota el seu control el món actual.

En l'actualitat, després de les quatre grans crisis –financera de 2008, pandèmia covid, guerra d'Ucraïna de 2022 i energètica–, les classes populars, adormides pels mitjans de comunicació de masses i les xarxes socials, no han estat capaces de discernir d'on procedia la causa del seu deteriorament social, i han sucumbit enfront dels qui apunten als diferents (la immigració) i la democràcia com les causes, abandonant l'esperit comunitari i deixant-se arrossegat cap a un nacionalisme autoritari i exclouent.

És en aquest context que es produeix el deteriorament de les ideologies democràtiques i apareix l'auge del populisme i del neofeixisme, que en l'actualitat amenaça les conquestes socials aconseguides per les lluites socials dels moviments democràtics. Un sistema neofeixista que pretén desmantellar l'entramat social que proporcionen els estats amb el consegüent deteriorament dels serveis públics en sanitat, educació, pensions, serveis socials, llibertat d'expressió, drets de les dones, drets humans o del dret internacional (amb l'exemple apocalíptic del genocidi palestí perpetrat per Israel amb la complicitat o el silenci de bona part de la comunitat internacional). Un moviment neofeixista que té en l'arribada de Donald Trump a la presidència dels EUA la seva màxima expressió, i que a Europa es confirma amb el continu avanç de partits polítics d'extrema dreta que defensen polítiques ultranacionalistes basades en l'egoisme patri com testimonien les victòries electorals de Giorgia Meloni a Itàlia, Viktor Orbán a Hongria o Robert Fico a Eslovàquia, acompanyats de partits de signe neofeixista presents en governs i parlaments en un bon nombre de països europeus.

Un neofeixisme que, sense ser el mateix que el dels anys trenta del segle passat, hi guarda moltes similituds, com són: un nacionalisme d'exaltació de valors abstractes com pàtria, bandera, sobirania, poble o seguretat nacional; un nacionalisme excloent i agressiu cap als diferents (en especial l'emigració musulmana); un militarisme que proporcionarà seguretat enfront d'amenaques; una tendència autoritària amb retallades en drets i llibertats; propostes d'expansió i dominació d'altres territoris com a –espai vital– de supervivència; i propostes d'acceptació de sacrificis en àmbits socials en nom de la seguretat nacional.

Enfront d'això, cal retornar al llegat dels qui van buscar fer les paus amb la naturalesa i amb els qui hi habiten. Un pensament heretat de la tradició humanista i de la il·lustració, que busca en l'acció la mesura per transformar les contradiccions que estableixen les relacions socials. Una acció política de resistència per posar fre a l'autoritarisme que amenaça el món actual. Una acció que permeti modificar el sistema social i construir una convivència creixent en l'espai comunitari, tant a l'interior dels estats com en les relacions internacionals.

Nacions Unides ha reclamat en múltiples ocasions que les relacions internacionals han d'estar presidides per la cooperació i la solidaritat, que el desarmament sigui un

punt central per buscar un equilibri que impedeixi que un país se senti amenaçat per un altre. Propostes que pretenen establir una seguretat comuna i compartida entre estats que eviti conflictes, i, si sorgeixen, siguin resolts per la via de la negociació diplomàtica. Aquest és el millor camí per proporcionar la pau positiva a la qual s'ha d'aspirar, davant de la pau negativa que proposa l'armamentisme bel·licista de la Unió Europea.

Pere Ortega

Concert BRS: 15 anys cantant per la diversitat, equitat i la inclusió

"Barcelona Rainbow Singers la primera coral lgtbiq+ de la península, farà un concert dins de les activitats de celebració del 50 aniversari de l'associació de veïns i veïnes de l'esquerra de l'Eixample, ja que formem part del barri i volem donar visibilitat a la diversitat desde l'àmbit cultural i el cant coral, a més celebrem 15 anys també desde la creació de la nostre entitat, entrades i info a l'AVVEE o al correu bcnrainbow@gmail.com"

50è Aniversari
Associació de Veïns i Veïnes
del l'Esquerra de l'Eixample

Dissabte 31 de maig, a les 19 h

Centre Cultural La Model
Carrer d'Entença, 155

BRS | LA CORAL
BARCELONA RAINBOW SINGERS | **LGBTIQ+**
DE BARCELONA

Concert BRS: 15 anys cantant per la
diversitat, equitat i la inclusió

Amb la col·laboració de:

Associació de Veïns i Veïnes
de l'Esquerra de l'Eixample

Calàbria 262 - 08029 Barcelona - avvee.cat

50 anys fent barri: mig segle de compromís veïnal

Amb un emotiu acte celebrat aquest passat 3 de febrer, l'Associació de Veïns i Veïnes del barri (AVVEE) va donar el tret de sortida a les commemoracions del seu 50è aniversari. Més de 300 persones es van aplegar a l'espai de La Villarroel –un equipament on es van gestar les primeres lluites i l'organització veïnal– per celebrar una trajectòria col·lectiva que ha deixat empremta en la vida quotidiana de milers de persones.

El president de l'Associació va obrir l'acte amb unes paraules plenes de reconeixement:

“Aquest aniversari no seria possible sense la feina incansable dels voluntaris que, any rere any, han treballat des de la discreció i la constància per fer créixer el barri. Han construït molt més que equipaments: han sembrat comunitat, solidaritat i esperança.”

Un dels moments més emotius de la celebració va ser la intervenció dels socis fundadors, que van compartir records de les primeres mobilitzacions veïnals. Les seves paraules, dites amb veu pausada i plena d'ànima, van recordar els inicis difícils i la força de la unió per reclamar allò que era (és) just: escoles, centres cívics, habitatge digne, espais verds...

La comissió del 50è aniversari, formada per sòcies i socis de diverses generacions, ha estat clau per donar forma a un programa d'actes que s'estendrà durant tot aquest any. La seva feina –voluntària, organitzada i compromesa– ha permès fer un conjunt d'actes per celebrar aquest 50è aniversari: exposició itinerant, edició extraordinària de la revista de l'AVVEE i un documental sobre la transformació del barri en aquests anys... Tot plegat en un veritable punt de trobada intergeneracional i de reconeixement mutu.

L'entitat també va agrair la presència i el suport institucional de les autoritats assistents: alcalde de la ciutat, diputada al Parlament de Catalunya, regidor i exregidors de l'Eixample, i consellers i conselleres del Districte, que van subratllar, en les seves intervencions, la importància de les associacions veïnals com a garants de la democràcia de proximitat i agents actius de transformació urbana.

L'acte va acabar amb la projecció del documental, en què s'explica la història de la lluita veïnal. Passat, present i futur...

Xesca Miró i Caudet

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

Orfeó Gracienc

amb Albert Guinovart i la direcció de Pablo Larraz

CANTATA Cerdà La força de la civilització

Diumenge, 15 de juny de 2025, a les 19 h

Paranimf de la Diputació de Barcelona

Carrer del Comte d'Urgell, 187 · Barcelona

DEMANA LA TEVA ENTRADA GRATUÏTA A entradium.com

Un projecte de:

50è Aniversari
Associació de Veïns i Veïnes
del 'Esquerra del Eixample

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
l'Eixample

Diputació
Barcelona

Sopar "íntim" al Xalet

Dins dels actes de celebració del 50è aniversari de la nostra associació, en vam organitzar un de molt especial, un sopar "íntim" a la Casa Golferichs. I quan diem que va ser íntim, es perquè no al vam fer obert al veïnat i als socis, com la resta d'activitats. El motiu és que el volíem fer a la Casa Golferichs, al Xalet, i l'aforament màxim és de 70 persones. Aquest lloc tan especial per a tots nosaltres el vam considerar el més idoni per fer una trobada d'amics i retrobament, com ja havíem fet en la celebració del 30è aniversari.

Així doncs, vam encarregar un càtering i, evidentment, cadascú va pagar el tiquet del seu sopar.

En aquest sopar hi vam convocar totes les companyes i companys que en algun temps o alguns anys de la seva vida han treballat per a l'Associació de Veïns, i han ajudat a millorar el nostre barri, i la qualitat de vida dels seus veïns.

Va ser una vetllada molt emocionant, on vam recordar a tants companys que ens han deixat, que ja no són entre nosaltres, un retrobament meravellós amb companyes i companys, i que amb molts d'ells feia anys que no ens vèiem, tot i seguir sent veïns del barri i estimant l'associació, però que en el seu moment van deixar el seu voluntariat per dedicar-se a fer altres feines del tot vàlides de ben segur. Altres companys, que ja no viuen al barri, però que segueixen lligats emocional-

ment a l'associació. I també companys que fa menys anys que s'han incorporat a l'associació i treballen amb veritable passió. I la gent que hi som des de l'inici i que encara seguim i seguirem treballant-hi mentre puguem.

Vàrem gaudir d'un bon sopar, d'un bon beure i de les postres boníssimes, una col·laboració de tres pastisseries del barri (pastisseries Lis, Ochial i Pallarès).

Però el més important de la nit van ser les abraçades, els petons, les emocions, els records, i alguna llàgrima, i la constatació que, encara que sense dir-nos-ho, ens havíem fet tots plegats molt, molt grans, exceptuant el grup de la Vocalia de Joves, que, com que fa 50 anys eren molt, molt joves, encara estan de bon veure!

Del seguit d'actes que ja hem organitzat i els que queden per organitzar, aquest sopar serà dels que recordarem de ben segur com un dels més íntims i personals. També va ser un sopar amb el compromís de continuar treballant pel nostre barri i per les seves veïnes i veïns.

Visca l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample!!!

Trini Capdevila

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

Campanya tradició/cultura producte i mercat

El Mercat del Ninot hi trobareu producte fresc, de qualitat i de temporada.

Recuperem les tradicions i aquells productes que ens representen a cada època de l'any.

Visiteu també les parades exteriors on trobeu aquella moda, complements, estris per la llar i molt més.

CONTACTE

- Punt d'informació: 93 323 49 109
- Servei a domicili: 93 453 03 60
- Correu electrònic: info@mercatdelninot.com

ON

Carrer de Mallorca, 133-157
08036 Barcelona

Horaris

Mercat alimentari

De dilluns a divendres, de 8 a 21 h.

Dissabte, de 8 a 18 h.

Parades exteriors

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.

Dissabtes de 9 a 14 h.

Agraïment a les pastisseries que han col·laborat en el sopar del "Xalet"

La Junta de l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample volem expressar el nostre agraïment a la col·laboració rebuda de tres pastisseries excepcionals del barri en el sopar de germanor i de celebració del nostre 50è aniversari. Aquest sopar va ser un retrobament entre companyes i companys que en alguns períodes al llarg d'aquests cinquanta anys han treballat des de l'Associació per millorar la vida de les veïnes i veïns del barri.

Aquestes pastisseries, des de fa també molts anys, fan la vida més dolça a les veïnes i veïns de l'Esquerra de l'Eixample.

La pastisseria Pallarès, del carrer Urgell 169, d'en Jordi Pallarès, continuador de la tradició familiar de xocolater fa més de cinquanta anys, que porta la botiga juntament amb la seva esposa Thaïs. La parella ens va obsequiar amb unes delicioses trufes.

La pastisseria Ochiai, del carrer Urgell 110, va iniciar la seva trajectòria al barri a l'antiga pastisseria Aldomà el 1983. El matrimoni, en Takashi i la Carme, ens va oferir un dels seus productes més representatius: un mus cítric de xocolata blanca especialitat de la pastisseria japonesa.

La pastisseria Lis, pastissers des de 1962. En Pere Camps i la seva germana Lisa estan al carrer Calàbria 137, als baixos de la Casa Orsola, des de 1984. Fidels a la seva tradició dels tortells, les seves postres tan típiques ens van fer recordar altres temps.

A tots ells els donem les gràcies per la seva voluntat de ser presents en els actes del 50è aniversari i, després d'assaborir les seves postres, els felicitem per la qualitat extraordinària del que ens van fer tastar!

50è Aniversari Associació de Veïns i Veïnes del'Esquerra de l'Eixample

PRIMERES JORNADES DEL PATRIMONI A L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Organitza la vocalia de Patrimoni Històric i Social

FEBRER Centre Cívic URGELL

Dies 18,25 Audiovisuals "El Passat" núm. 1 al 5

Dia 28 Conferència **ORIGENS DEL BARRI**

MARÇ Centre Cívic URGELL

Dia 31 Conferència **Consolidació del Projecte Cerdà**

ABRIL Centre Cívic GOLFERRICH

Dia 7 Audiovisuals "El Passat" núm. 1 al 7

Dia 10 Conferència **UNA ULLADA A L'ARQUITECTURA DE BARRI:**

Els mestres d'obres i El Modernisme

Dia 31 Conferència **UNA ULLADA A L'ARQUITECTURA DE BARRI:**

El Racionalisme

MAIG Espai LA MODEL

Dia 8 Conferència GUERRA I POSTGUERRA

Dia 13 Taller sobre El Patrimoni i la Memòria Social de la Model.

JUNY Biblioteca JOAN MIRÓ

Dia 12 Conferència COOPERATIVES I SOCIALITZACIÓ

Dia 19 Local de l'AVVEE

Taller EINES PER SALVAR EL PATRIMONI BCIL / BCIN

SETEMBRE Local de l'AVVEE

Dia 16 Taller sobre EL PATRIMONI, GESTIÓ I FUTUR

OCTUBRE A DEFINIR DATES I LLOC ACTE DE CLOENDA

Un projecte de:

**Associació de Veïns i Veïnes
de l'Esquerra de l'Eixample**
c. Calàbria 262 - 08029 Barcelona
avvee.cat

Amb la col·laboració de:

**Ajuntament de
Barcelona** Districte de
l'Eixample

La Vocalia de Patrimoni i Memòria Històrica ha programat unes jornades que és realitzant dins els actes del 50è aniversari. Parlem del patrimoni del passat, com continuïtat dels treballs que es van publicant i els tallers que s'han realitzat des de la creació de la Vocalia, fa tres anys.

Hem volgut abraçar els diferents temes de la Vocalia, el patrimoni del passat, les relacions socials que s'han produït en els anys i la part informativa del valor del patrimoni que encara ens és present. S'han programat i es volen programar visites als edificis, com complement a les ponències dels actes de les jornades.

En cas d'estar interessats a ajudar i participar en els treballs que ha programat la Vocalia, us demanem que ens ho comuniquem al correu de la Vocalia, i també si teniu un tema que voleu estudiar o donar informació.

La Vocalia vol preparar per al pròxim número, per les festes del mes d'octubre, en els Fulls del Passat centrals de la revista un treball que estarà dedicat al comerç i botigues del barri que hagin estat fa 50 anys, especialment les que encara hi són presents. Us agrairíem ens comuniquem tot el que podeu aportar trucant al telèfon de l'associació i ens posarem en contacte amb vosaltres.

CONTACTE: 934 532 879

lamemoriahistoricae.e@gmail.com

Molt nostra

**ARRIBAREM ON ARRIBAREM,
PERÒ HO FAREM
A LA NOSTRA MANERA!**

Fent pinya amb la nostra gent,
estimant la nostra terra
i la nostra llengua.

Lildami

A casa nostra, Llet Nostra

Llet Nostra: qualitat i compromís amb el territori

Quan comprem un bric de llet, estem decidint quin model de producció volem recolzar. Amb Llet Nostra, dones suport a famílies ramaderes que treballen dia a dia per mantenir el paisatge, arrelar el territori rural, garantir el benestar animal i produir un aliment de qualitat, ric en nutrients i essencial a la nostra dieta mediterrània.

Des del 2003, arrelats al territori

Llet Nostra és l'empresa dels ramaders i ramaderes catalans que porta la llet de qualitat a casa nostra. L'any 2003, diverses cooperatives de petites i mitjanes granges catalanes es van unir per crear aquesta marca. Aquesta iniciativa els va permetre assegurar-se un preu just per la seva llet, evitar la dependència d'intermediaris i, sobretot, continuar treballant a la seva manera: amb qualitat i compromís.

Més de 100 famílies ramaderes

Avui dia, Llet Nostra comercialitza la llet de més de 100 petites i mitjanes granges d'arreu de Catalunya. Aquestes granges, formades per equips de 3 a 6 persones, compten amb un nombre moderat de vaques, entre 50 i 250. Els ramaders i ramaderes tenen cura de les seves vaques, assegurant-se que estiguin còmodes, ben alimentades i ateses. A més, molts d'ells cultiven els camps per proporcionar aliment a les seves vaques, una tasca que sovint passa de generació en generació.

Preservant el paisatge i la biodiversitat

Els ramaders i ramaderes de Llet Nostra contribueixen a mantenir el paisatge rural que forma part del nostre territori: un mosaic de boscos, camps, pobles i camins. Aquest equilibri afavoreix la biodiversitat i redueix el risc d'incendis forestals.

Compromís amb el benestar animal

Les vaques són el principal actiu dels ramaders i, per això, els proporcionen totes les atencions necessàries. Les granges de Llet Nostra compten amb sistemes que milloren el confort dels animals: aspersors de vapor i ventiladors pels dies calorosos, raspalls perquè les vaques es puguin gratar, visites regulars de veterinaris i dietes adaptades a les seves necessitats nutricionals.

Respecte pel medi ambient

Les granges de Llet Nostra també treballen activament per reduir el seu impacte ambiental. Utilitzen plaques solars per generar electricitat verda, gestionen l'aigua de forma eficient, cultiven de manera respectuosa amb la terra i promouen l'economia circular aplicant els fems com a adob natural. Aquesta cura pel medi ambient és essencial per garantir el futur de les explotacions agràries i el seu entorn.

Dinamitzant l'economia local

L'activitat de les granges de Llet Nostra contribueix a dinamitzar les zones rurals. Contracten professionals locals per tasques de manteniment i cura del bestiar, generant llocs de treball i ajudant a mantenir vius els pobles del territori.

Un reconeixement a la feina ben feta

Aquest compromís i dedicació han donat fruit. Des del 2011, Llet Nostra és la marca líder en venda de llet bàsica en bric a Catalunya, un reconeixement que motiva totes les persones implicades en el projecte a seguir treballant amb qualitat i responsabilitat.

Per tot això, la pròxima vegada que vagis a comprar llet, recorda que amb Llet Nostra estàs recolzant un model de producció local, sostenible i compromès amb el territori. Tria Llet Nostra, tria qualitat i compromís.

CONSETERIA, LENCERIA, BAÑO Y MEDIAS

PIEDAD

Horario de mañanas de 10 a 2 h.
Tardes de 4 a 8 h. Sabados de 10 a 1.30 h

Calàbria 195 - 197, bajos
(entre Mallorca y Provença)
Tel. 93 405 24 24 · 08029 Barcelona

cont@DRET

assessorament jurídic, fiscal i comptable

www.contadret.com
C/ Rocafort, 193-197, esc. A ent. 1ª
08029 Barcelona
T 93 363 27 94 · F 93 363 29 52
info@contadret.com

Farmàcia

**Sònia Varela i Rodríguez
Montserrat Varela i Rodríguez**

Nutrició Infantil · Fórmules Magistral
Anàlisis Clíniques · Dermofarmàcia
Dietètica · Homeopatia
Veterinària · Ortopèdia

Roselló 37 (metro Entença)
Tel./Fax 93 430 77 25

CLÍNICA DENTAL

R. DEL SOL

Todas las especialidades

Dr. Luis Carlos Ruisánchez Capdet
Dra. Rosario del Sol Solano
Dra. Eva Mª. Pérez Barbero

Villarroel, 164, 1º 1ª
08036 Barcelona Tel. 93 454 22 50

IRIS
TEIXITS IRIS

CONFECCIÓ DE

- Tapiceries
- Cortines
- Edredons
- Cobrellits
- Capçals
- Estors

Villarroel, 161
(enfrent mercat del Ninot)
08036 Barcelona

HOSPITAL CLÍNIC Telf.: 93 453 39 70

des de 1932

esmar
MERCERIA

932 263 547
630 450 995
merceriaesmar@gmail.com

C/ Entença 122
08015 Barcelona

HIPER EL MON

Drogueria - Perfumeria - Pintures-Parament cuina etc...

C/CALABRIA 274

Entre C/ Paris i C/Londres
080290 BARCELONA
hiperelmon@gmail.com

TELF: 934391178

**Farmàcia
F. LLAMBÍ**

Centre d'específics

- Tractaments
- Fórmules - Laboratori
- Dermatologia, endocrinologia
- Medicaments genèrics
- Dermofarmàcia

Provença, 71 - Barcelona 08029
Tel. 93 430 04 11/93 439 20 11 - Fax 93 419 35 29

**El nou
Pascual**

Cerveceria-Restaurante

C/Calabria 254
08029 (BCN)
Tif:93 430 50 95
restaurantepascual1219@gmail.com

Provença

Forn artesà i familiar

Us esperem!!
Vine a tastar els nostres pans!!

Provença, 69 - 08029 Barcelona
93 605 75 23 - 615 11 76 39
www.fornprovenca.cat

CD

SUMINISTROS INFORMÁTICOS, S.A.
desde 1989

papeleria@suministrosinformaticos.net
C/ del Roselló 40 - T. 934 100 321

www.pidoyo.com

coses de casa

COSES DE CASA
c/Còrsega, 103
08029 Barcelona
T. 934 210 322
M. 650 885 953

hola@cosesdecasa.com

TASTem
TAPES & RESTAURANT

Carrer Provença 88, Barcelona
Tel.: 936 815 179

**Si està interessat a publicar un anunci
en la nostra revista, contacti amb nosaltres
a través de:**

e-mail: revistaavvee@yahoo.es

telèfon: 934 532 879

POESIA

Poemes elaborats al taller de Memòria 3

Al taller de Memòria 3 hem treballat amb l'expressió de les emocions a través del dibuix i de l'escriptura. Per això algunes de les nostres companyes han sentit el desig de fer-nos arribar el que pensen sobre la NATURA.

A continuació els textos de la Júlia, la Tere i la Carmen. I del meu net l'Héctor, que li agrada molt la poesia i ens ha dedicat una sobre la natura.

Tallerista: Carme Àlvarez

És al mig d'un bosc on podem conèixer millor la natura;
els arbres: oms, pins, roures i les herbes amb flors.
Conèixer la quantitat de plantes miraculoses
que poden ajudar-nos a què la nostre vida sigui millor.
Els nostres avantpassats més primitius
varen ser els primers en utilitzar
els fruits de la natura per alimentar-se.
Més tard varen formar pobles per poder tenir-ho tot més a prop.
Gràcies a ells nosaltres hem tingut, amb molta facilitat,
una gran variació d'aliments que hem de conservar, doncs
és el millor que ens pot donar la natura.

Autora: Julia Agulló

La natura és tot allò que ens envolta, terra, aigua,
muntanyes, sol, neu, allò que l'home no ha intervingut.
A què és preciosa, no hi ha cosa igual?
Si reflexionem una mica que bé es podria viure en aquest
Edén, que tots admirem, però destruïm. Fins quan?

Autora : Teresa Pérez

Hablar de la "Naturaleza" Es hablar de vida, es decir, de
cuánto la necesitamos.

Es una maravilla ver los ríos, bosques, océanos, mares,
paisajes, flores, es vida y amor, hacia esta fuente de vida.
En estos tiempos que corren que hay países que no creen
en el cambio climático, no podemos dejar que hagan
daño a nuestro planeta tierra y, claro, a la Naturaleza.
Es importantísimo que la juventud lo vea así, esperemos
que ellos, que van a liderar el mundo, se comprometan
a cuidar a la madre Naturaleza, para el bien del mundo.

Autora: Carmen Martínezz

La pluja i els trons fan que canti un rossinyol.
Quan el sol ve, una fabulosa alegria es desprèn,
Les flors surten i els ratpenats s'amaguen.
L'alegria del món es veu entre colors.

Autor: Héctor Montagut (9 anys)

Per la seva banda la Núria Llorens ens ha dibuixat un espai
molt proper a ella com és Sort i el riu Noguera Pallaresa al
seu pas pel poble.

Infància en 33 línies...

Olor de pomes, enyorança d'un temps d'infantesa perdut en els anys.

Maig de flors, de verges en petites capelles de fusta, carones de mares afligides.

L'escola feia olor de pins, de pinassa i cucs en processó; bates de ratlles, guixos de colors intentant endolcir la pissarra negra.

Crucifix a la paret, cruel i injust. Dictador en blanc i negre amb les mans tacades de roig, sang innocent.

Calaixos de roba neta, finestres obertes per foragitar la pobresa.

Dissabtes de banys al safareig de casa, olor de sabó
Heno de Pravia impregnant la pell.

Nits de Sant Joan, petards i xampany Rondel; foc que escalfava abraçades tendres, petons amb gust de coca de pinyons.

Migdiades d'estiu, berenars de pa amb xocolata.

Un peix taronja, robat de l'estany, mor a les meves mans.
Descoberta de la culpa, innocència que s'esquerda.

Rosquilles d'anís al matí, baralles a la nit.

Ràdio Barcelona, Salvador Escamilla. Novel·les i notícies, paraules que ens embolcallaven al llit per guarir-nos del fred.

Dents amagades en petits forats a la paret, esperant una fada que mai no arribava.

Els Reis Mags portaven fireta, nines i cavalls. Després venien dies de pa amb xoriço, i poc més.

Nits de pors, ombres i terrors amb pudor de claveguera, esvaïts només pel primer raig de sol.

Cinema al Casino Parroquial, entrepà de mortadel·la, Coca-Cola amb palleta.

Pel·lícula tallada en el primer petó; mà severa d'un mossèn amb sotana negra, cordada amb molts botons.
Cadires de fusta per veure *Allò que el vent s'endugué* o *El Cid Campeador*.

Descalça, la nit és freda; el camí empedrat. Llàgrimes a les galtes.

On és la mare? Potser això ja no cal recordar-ho.

Records barrejats d'amargor, de tristesa, de petits instants de felicitat.

Aquells dies en què tot semblava esperar..., tot fluïa, tot passava, tant si era bo com dolent.

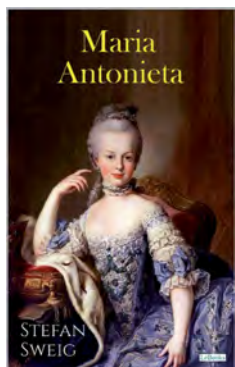
Als meus pares, la Teresa i l'Antonio, que varen fer el que varen poder, perquè no en sabien més.

Dolça de Provença

31 de març de 2025

LLIBRES

Stefan Zweig: "Maria Antonieta"

Stefan Zweig (Viena, 1881-Petrópolis (Brasil), 1942). Escriptor austríac d'origen jueu, autor de novel·les d'una gran penetració psicològica, assaig crític i biografies. La pressió nazi el va obligar a emigrar al Regne Unit, als EUA i al Brasil. Durant aquests temps va viure en una situació d'aïllament cultural que va ser en part la causa de la depressió que el va portar al suïcidi juntament amb la seva muller.

Maria Antonieta. Aquesta obra va ser escrita l'any 1932 i descriu la vida personal, familiar, social i política de Maria Antonieta, que va ser l'última reina absoluta de França (1755-1793) i que fou condemnada a mort i executada nou mesos més tard que el seu marit Lluís XVI.

Era la quinzena dels setze fills que van tenir l'emperadriu d'Àustria Maria Teresa (1717-1780) i Francesc I del Sacre Imperi Germànic (1708-1765). A Maria Teresa l'anomenaven "la sogra d'Europa" perquè considerava els seus fills com uns peons d'una taula d'escacs, gràcies als quals va establir una xarxa de casaments en què va aconseguir unir enemics irreconciliables. Era una gran estadista que gaudia en el poder.

Quan Maria Antonieta tenia deu anys, la seva mare va començar a fer gestions per casar-la amb el delfí i futur rei de França Lluís XVI (1754-1793). Es van casar a Reims quan ella tenia catorze anys i ell setze. No van consumir el matrimoni fins després de set anys de casats pel fet que Lluís tenia fimosi. Finalment, es van posar d'acord les dues famílies per trobar un metge de confiança per solucionar el problema.

A la mort de Lluís XV, l'avi de Lluís XVI, l'any 1772, són coronats reis de França. Maria Antonieta tenia divuit anys i el seu marit dinou.

Des del punt de vista polític, Lluís XV era incompetent, gastava molts diners en festes, representacions teatrals, edificava nous castells a Versalles i París, parcs enormes amb jardins excel·lentment cuidats, tenia moltes amants (la darrera va ser Madame du Barry), perdia guerres, però mai es preocupava d'on venien els diners, de manera que tenia els burgesos i els pagesos molt descontents per l'elevada quantitat d'impostos que els feia pagar i el poble passava gana. També es va envoltar de ministres estafadors.

Quan van ser coronats reis, l'emperadriu Maria Teresa, mare de Maria Antonieta, va intentar aconsellar-los perquè capginessin la situació, però Lluís XVI era incompetent i ella es va deixar portar per les pompes i festes que es feien a palau. No feia cas de les advertències dels consellers que li enviava la seva mare i, en canvi, es rodejava de gent inepta i deshonest que s'acostaven a ella per treure'n diners o poder. Això va fer que la noblesa i el poble la rebutgessin.

El rei Lluís XV, quan va morir, va deixar inacabat i sense pagar un collar que havia fet per regalar a la seva amant Madame du Barry, i Maria Antonieta no en sabia res. Els joiers que l'havien fet, veient clar que no el cobrarien i juntament amb persones deshonestes de l'entorn de Maria Antonieta, la van posar al centre d'un escàndol. Els joiers no van cobrar.

Maria Antonieta tenia més necessitat de tendresa que de poder i a Lluís XVI sempre li va tenir una estimació especial, però el seu veritable amor va ser el comte suec Alex von Fersen, que va conèixer en un ball de màscares a l'Òpera de París, quan tots dos tenien dinou anys, i que la va acompanyar en tots els moments de la seva vida.

Amb Lluís XVI van tenir quatre fills: Maria Teresa (1778-1851), que es va casar amb Lluís-Antoni de França i no va tenir descendència; Lluís-Josep (1781-1789), que va morir de tuberculosi igual que el seu germà Lluís-Carles (1785-1795), que van prendre a la seva mare quan estava a la presó i sota la pressió d'un tutor revolucionari va declarar

contra Maria Antonieta en un judici; i Sofia (1786-1887), que va morir quan tenia onze mesos.

A mesura que anaven passant els anys, ella veia que la seva situació personal, econòmica i social empitjorava, i va intentar millorar la seva implicació en els assumptes de govern, però es va trobar que tenia un marit molt passiu i dubitatiu, i ja va ser massa tard per poder introduir canvis polítics per ser ben acollida pels francesos.

Quan es va iniciar la Revolució, el seu germà Leopold li aconsellava que signés un pacte amb la Convenció, però ella era partidària de la monarquia absoluta i no volia la democràcia per al seu país.

El rei va ser condemnat a mort i executat el dia 21 de gener de 1793 i la reina el dia 1 d'octubre de 1793. Amb la seva mort va finalitzar la monarquia absoluta a França.

Notes

Els historiadors consideren que Zweig tracta Maria Antonieta amb massa tolerància, perquè li tapa totes les errades que va fer durant el seu regnat i, malgrat que aquest llibre s'ha fet molt mediàtic, creuen que l'obra feta per la historiadora angloirlandesa Antonia Fraser Maria Antonieta: La última reina està més ben documentada i és més fidel a la realitat dels fets.

La mare de Maria Antonieta, Maria Teresa d'Àustria (1717-1780) va heretar el tron del seu pare Carles VI als vint-i-tres anys, fet que la va convertir en sobirana d'Àustria, Croàcia, Hongria i Bohèmia. Va governar durant quaranta anys i els deu primers van ser molt problemàtics perquè estava sense diners ni exèrcit; malgrat això va aconseguir fer importants reformes: modernitza el seu exèrcit, construeix un gran hospital a Viena, lluita contra l'analfabetisme, imposa l'educació obligatòria, redacta el Còdex Teresianes sobre els drets civils dels seus súbdits, prohibeix la crema de bruixes, acaba amb la pena de mort i fomenta la cultura. Tot plegat va convertir Viena en una de les grans capitals europees.

Lluïsa Bertran

“Una llengua no pot ser digna i mantenir-se si qui la parla no viu amb dignitat i confiança i si el poble que la té com a patrimoni no és lliure, sinó que viu subjugat, com nosaltres, durant segles a un Estat que sempre ens ha sigut hostil.”

Fragment de l'últim article a diari AVUI 21-10-2010

Joan Solà, lingüista i filòleg.
Premi d'Honor de les lletres catalanes 2009

assemblea.cat
ESQUEMA DE L'EXAMPLE

"Atrapada al mirall" de Gemma Lienas

La història d'aquest *thriller* comença amb la mort accidental de Laura Bellido, personatge en el qual se centra el relat.

Aparentment, la Laura ho tenia tot, era arquitecta, estava casada, tenia un fill i econòmicament disposava de bons recursos, però a mesura que t'endinses en l'obra, t'adones que el relat es basa en la violència psicològica.

La Gina, una bona amiga de la Laura, és la que ens va descobrint tota la trama de la dominació masclista, com també diversos personatges van desvelant la història perquè el lector pugui anar reconstruint la narració i esbrinar per què els diferents aspectes de la realitat la tenen atrapada al mirall.

Aquesta novel·la parla d'un ventall de temes: a part de l'abús emocional, també parla d'amor, d'amistat, d'assetjament, de política, de les dones en camps nazis i, a més a més, ens fa una lectura sobre el vidre de Murano, ja que la Laura és una apassionada dels miralls. Aquesta narració em va capturar des del principi.

També, vaig tenir l'honor de conèixer l'autora quan va tenir la deferència de venir a la nostra Associació per parlar-nos del llibre i impartir una lliçó magistral de com escriure'n un. La seva amabilitat i simpatia em van captivar igual o més que la novel·la.

Atrapada al mirall m'ha fet pensar en totes aquelles dones que han estat atrapades per les seves parelles, i que per situacions econòmiques, culturals o de gelosia, han

patit o estan patint la violència del poder masculí.

Per sort, ara la dona ha fet un pas de gegant, i s'està començant a posar on li pertoca, però abans, cap als anys seixanta, per a moltes, això era una cosa habitual. Suposo que més d'una ens hem trobat reflectides en algunes qüestions de la narració.

Psicològicament, no ser lliure és una de les pitjors coses que li pot passar a un ésser humà. Una de les frases que m'ha impactat del relat i que descriu molt bé la violència psicològica és:

"Per reduir una persona no calen armes, ni violència, només calen tècniques de violència psicològica, menyspreant la persona fins a fer-la creure que no és res."

Un altre aspecte rellevant per a mi és el valor que l'autora atorga a l'amistat, imprescindible en la vida, tal com es fa palès en la novel·la.

Com a conclusió, diré que recomano aquesta obra a les persones de tots dos sexes. A les dones, perquè ens adonem que totes hi podem estar exposades, perquè estiguem alerta de comportaments no adequats i siguem capaces de rompre el silenci. I als homes perquè s'adonin del mal que fan quan volen tenir poder sobre la dona, i que entenguin d'una vegada per sempre que l'amor és la llibertat, que l'amor és la igualtat, que l'amor és el respecte!

Afortunadament, molts homes estan començant a tenir consciència del problema. Tant de bo!

Emi Sánchez
Club de lectura
Abril 2025

RELAT

El mar

El mar, quantes vegades m'ha fet somiar! La seva bravura m'emociona i els seus colors em donen pau. ¿Quina màgia tenen les seves aigües que em produeixen aquesta calma? Jo voldria que en els somnis m'ensenyessin la veritat. A on resideix la seva força, i a on la podria trobar? Per a quan en hores baixes, quan sola sempre vols estar, jo tingués la seva força per poder-me encoratjar. Vull sentir-me gran!, vull semblar-me al mar, per a quan les emocions em produeixin pesar, s'assemblessin a les ones que igual que arriben se'n van.

Emi Sánchez

El meu llapis

Esplicaré l'història d'un llapis que parlava –sense veu, però parlava–.

Era un dia, gris, boirós, amb un cel enterbolit, un dia d'aquests que la inspiració floreix negativament des dels fons de l'ànima sense adonar-te. Hem disposava a expressar les meves cabòries amb el llapis que sempre pacientment, m'esperava reclinat en l'escriptori perquè la meua mà el portés per històries viscudes o inversemblants.

Començo a escriure i de sobte, m'adono que del llapis no sortia cap impressió, li faig més punta, i res de res, és llavors que percebo, que a l'aturar-me, una força inexplicable em dominava la mà i amb una grafia perfecta em feia escriure una i altre vegada aquestes paraules: *–Espera que surti el sol, espera que surti el sol.* Com us podeu imaginar els meus ulls no donaven crèdit al que succeïa i em vaig deixar portar per aquell llapis que em dominava. Va continuar: *–Ja sé que de la teua col·lecció de llapis, jo soc el preferit, i per això, m'entristeixo quan soc partícip de la teua tristesa. M'agrada molt quan em portes per històries divertides perquè sé que així ets feliç, però avui, esta núvol i els teus records, són negres com el temps, espera que el sol esclati i veuràs com entre tots dos farem que brollin paraules que en llegir-les, la malenconia es transformi en un guspireig de felicitat.*

I així ho vaig fer. Un matí quan clarejava i el sol feia acte de presència, vaig agafar el meu llapis, predilecte –abans esvelt, però ara gastat de mitja vida – i entre els dos vàrem escriure una de les històries més meravelloses. La guardo juntament amb el llapis perquè li faci companyia, ja que ara només m'ajuda en dies de sol, no vull fer patir algú que m'estima.

Emi Sánchez

MUSEUS

Josep Tapiró

Josep Tapiró (Reus 1836 - Tànger 1913) va ser un dels artistes aquarel·listes més importants de la seva època. Després de la seva mort va estar deixat injustament a l'oblit per les institucions.

El MANC va voler redescobrir-lo (igual que ha fet amb altres figures de la història de l'art català perquè ocupin el lloc que es mereixen) i per primera vegada, vam poder contemplar les millors pintures tangerines de l'artista actualment disperses per col·leccions de mig món.

Personalment, coneixia bastant l'obra del seu amic Marià Fortuny com a cronista de Tetuan, però no havia sentit parlar mai i no coneixia les meravelloses pintures de Josep Tapiró. Hi ha coses que no tenen explicació i aquesta n'és una. Com pot ser que aquest excel·lent pintor català hagi restat tant de temps en un racó de la història? Sort, pels amants de l'art, que gràcies al costum que tenim de commemorar els centenaris l'hem pogut retrobar. Estic segura que, el seu nom quedarà gravat en la ment de tots els interessats en l'art i ho afeixarem a la llista innumerable dels artistes catalans que tant ens enorgulleixen.

Retrat de noia tangerina. Aquarel·la sobre paper

Obra escollida

He trobat que les vint-i-cinc obres de la mostra que van estar exposades, eren d'un realisme extraordinari, no sabia quina escollir. Totes eren excel·lents i em transmetien sensacions diferents, unes a través de la mirada, altres per la perfecció dels matisos, el nacrat de les petxines, la brillantor de les perles, la textura de les robes, dels cabells, de les barbes, de la porositat de la pell i així una percepció i una altra. Però l'obra que finalment m'ha embolcallat com una bombolla ha sigut la innocència que transmet aquesta nena tangerina. La mirada perduda sembla que està buscant el futur incert, però a la vegada,

està evocant tot el sentiment que l'ànima li retransmet a través de la seva visió. L'esguard d'aquesta noia, ha sigut el que m'ha captivat.

Com a curiositat, comentaré que entre les obres que pertanyen al Museu, figura "El santón Darcagüey", peça que el MNAC va comprar amb els ingressos del lloguer de la Sala Oval, per celebrar el casament de la neboda del magnat indi Lakshmi Mittal. Aquesta pintura, juntament amb "La Núvia berber" són les dues obres de Josep Tapiró patrimoni del Museu i que tenim la sort de poder contemplar.

Emi Sánchez

"El santón
Darcagüey"

"La Núvia
berber"

"Algunes de les obres exposades en el centenari"

CLUB DE LECTURA DE L'AVVEE

**PRESENTACIÓ DELS LLIBRES: "LA FUERZA DE LA PAZ", PERE ORTEGA;
"LA LLEI DE L'HIVERN", GEMMA VENTURA; "LA FOSCA NIT", LLUÏSA BERTRAN;
"LA CASA DE LES TRES XEMENEIES", ANDREU CLARET**

VINE A VIURE AL JOAN MIRÓ

NO HI HA VIDA SI NO ET MOUS

CENTRE ESPORTIU

JOAN
MIRO

CEM JOAN MIRÓ

C/ Diputació 17
08015 Barcelona
93 423 4350
comunicacio@cej Joanmiro.cat

www.cejoanmiro.cat

@cemjoanmiro

@cemjoanmiro